

İsrail'e kalkan olan, Filistin'deki katliama destek olan emperyalist üsler kapatılsın!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2024 / Sayı: 172

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Gebze, Dilovası, Manisa, Çerkezköy ve Velimeşe'den metal, Tuzla tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

HER FABRİKA

KAVEL

OLACAK!

İşçilerin birliği sermayenin iki paralık düzenini yenecek!

2023'ü asgari ücret gündemiyle bitirdik. 2024'ü MESS grevleri gündemiyle açıyoruz. Sınıf kavgası durmaksızın devam ediyor. "Algı operasyonları" da bu kavga'nın bir parçası ve sermayenin en çok kullandığı yöntem. Örneğin asgari ücretin 2 lirası en çok tartışılan, insanların en çok sinirine dokunan konulardan biriydi. Çarşıda pazarda fiyat etiketlerinde 99 rakamını görmeye alışmış olan herkes asgari ücretin kuyruğuna eklenmiş 2 liradan da aynı mesajı aldı. Ama asgari ücretin kuyruğuna eklenmiş 2 liradan çok daha büyük algı operasyonları var. Mesela "700 lira asgari ücret desteği"... Sanki desteği yapan devlet, desteklenen de işçiymiş gibi. Desteğin kaynağı devlet değil, İşsizlik Sigortası Fonu. (Devlet bu fona ücretin %1'i oranında prim katkısı yapıp fonda biriken paranın yüzde 70'ini (132 milyar lira) tahvil aracılığı ile hazineye geri alıyor.) Desteği alan ise işçi değil patron! İşsizlik Sigortası Fonu ki her ay işçilerden prim kesilerek biriken fondan işsizlik ödeneği olarak 19,8 milyar lira, patronlara farklı kalemlerdeki ücret garantileri, destek ve teşviklerle 75 milyar lira ödeniyor. Yani işçinin alınterinden yapılan kesintilerle biriken fon, sermaye ve devlet tarafından sistematik olarak yağmalanıyor.

Patronlar sendikası TİSK'in Başkanı Özgür Burak Akkol asgari ücretin 17.002 lira olarak açıklandığı toplantıda "imkânı ve gücü olan işverenlerimizi bunun üzerinde ücretler vermeye de teşvik ediyoruz" dedi. Ama sadece günler sonra TİSK'e bağlı Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) grup sözleşmesi kapsamında metal işçilerine asgari ücretin sadece yüzde 5 üstüne çıkan bir teklif verdi. İmkân da güç de MESS patronlarında fazlasıyla var! Bu şirketler içinde net kârlarını yüzde 100'den daha az arttıran yok! Türkiye'nin ilk 500 şir-

ketinin toplam kâr artışı yüzde 245! Ama verdikleri yine asgari ücret. Hesap ortada! "İmkânı olanın" bize lütufta bulunmasını bekleyecek değil! Hak verilmez alınır!

Metal işçisi bu kârları ekonomi bültenlerinden görmedi. Kendilerine sefalet zammı dayatanlara her gün neler kazandırdıklarını gayet iyi biliyorlar. O kârlar her gün her vardiyada bantlarda, tezgahlarda onların ellerinin arasından geçti. Şimdi işçiler MESS dayatmasına hayır diyor. Greve hazırlanıyor. İşçiler "açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz" diyor. Greve çıktıklarında kendilerine dayatılan sefalet ücretini almayacak, patronların başına çalacaklar. Çarklar durduğunda patronların zarar ise binlerle değil milyarlarla ölçülecek. Buna rağmen işçiyle alay eder gibi asgari ücreti dayatıyorlar. Patronlar neye güveniyor? Elinde üretimden gelen gücü olan işçilere karşı bu özgüven nereden geliyor? Patronlar nasıl bu kadar utanmaz, bu kadar fütursuz, bu kadar yüzsüz olabiliyor?

Bileklerinin gücüne değil iktidarın bu grevleri "millî güvenlik gereği" ile yasaklayacak olmasına güveniyorlar. "Fabrikalar durursa ekonomi batır, vatan millet tehlikeye düşer" diye propaganda yapacak olan istibdad medyasına güveniyorlar. Oysa aynı fabrikaların birçoğu, Covid salgını, tedarik zincirlerini bahane edip yeri geliyor günlerce hatta haftalarca üretimi durdurabiliyor. Bu dönemlerde işçilerden ücret ve yıllık izin kesintileri yapıyor. İşten çıkartma tehditleri hiç bitmiyor. Kâr edemediklerinden değil daha fazla kâr etmek ve esnek çalışmayı fiilen dayatmak için. Nitekim artan kârlardan da görüyorsunuz bu durumu. Peki patronlar çarkları durdurduğunda Erdoğan'dan "ekonomi batacak" ya da "bu millî güvenliğe aykırıdır" lafını duyan

oldu mu? İstibdadın medyasından bu yönde bir eleştiri duyan okuyan var mı? "İstedüğümüz asgari ücret olmazsa işten çıkartma yaparız" diyen yani tüm milleti üretim ve yatırım yapmamakla tehdit eden patronlara her gün vatan millet edebiyatı yapanlardan bir tane laf eden çıktı mı? Devletin polisi, jandarması yasa dışı işten çıkartma yapan, sendikalaşmayı engelleme suçu işleyen patronların kapısına bir defa gitmiş mi? Hakkını arayan işçiler eylem yaptığında karşılarında polis ve jandarmanın barikatı hiç eksik olmuş mu? Bu memleketin her bir işçisi ve emekçisi bu soruların cevaplarını gayet iyi biliyor.

Patronların imkânı da gücü de var. Para onlarda, devlet arkaalarında ve bu gücü işçinin hakkını vermek için değil, işçinin hakkını gasbetmek için kullanıyorlar. Yani düpedüz sınıf kavgası veriyorlar. Ama bu kavgada işçi sınıfının imkân ve gücü daha fazla. 1 Mayıs'tan Tekel direnişlerine meydanlara indiğinde memleketin gerçek sahiplerinin kim olduğunu dosta düşmana gösteren, 15-16 Haziran'dan Zonguldak madencilerinin eylemlerine yollara düştüğünde tüm ülkeyi sarsan, Kavel'lerden Bekaert'lere grev yasaklarını grevle aşan, sefalet çekse de, tezgahlarda ömür çürütse de, iş cinayetlerinde can verse de sınıf olarak bileği bükülemeyen işçi sınıfımız sermayenin iki paralık düzeninden güçlüdür. Yeter ki bu gücü kullanmak üzere birleşsin. Birleşik Metal-İş'in grev karar ve kararlılığı ayrı gayrı demeden tüm sendikalara yayılsın. Her fabrika Kavel olsun! Yeter ki işçisiyle, kamu çalışanıyla, köylüsüyle, küçük esnafıyla tüm emekçi halk grevleri sahiplensin! 2024'te bu iki paralık düzenin barikatlarını aşalım! Ekmek ve hürriyet kazansın!

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Tiyatroyu bırak üretimi durdur!

OYAK Renault fabrikasında 23 Aralık – 08 Ocak tarihleri arasında Dacia projesi çalışması yapılacağından dolayı üretim yapılmayacak. Bu süre içinde iki haftalık izine çıkıyoruz. İzin süresince maaşın tam yatıp yatmayacağı belirsiz. Bu konuda ne sendikadan ne de insan kaynaklarından herhangi bir açıklama yapılmadı.

Türk metal sendikası MESS'in toplu iş sözleşmesindeki tutumunu protesto etmek için MESS'e bağlı tüm fabrikaların yemekhanesinde çatal, bıçakları masalara vurarak ses çıkarma eylemi yaptı. OYAK Renault'ta işçilerin çoğunluğu bu eyleme destek vermedi. Fabrikada giriş ve çıkışlarda yapılan yürüyüş eylemlerinde destek oldukça azdı. Desteğin az olması işçilerin Türk Metal sendikasına karşı güveni olmadığından kaynaklanıyor!

Yeni sözleşme yapılmadan önce enflasyon arttığı için alım gücümüz hızla düştükçe maaşlarımız yetmemeye başladı. Bu durum üzerine ek zam yapılması için yemekhanede ses çıkarma eylemleri yapılmıştı. Yaptığımız bu eylemlerde Türk Metal sendikası bize destek vermedi. Bu eyleme karşı olduklarını söyleyip yanımızda durmadılar. Ama o eylemlere katılım hem daha fazla hem de daha coşkulu olmuştu. Bu da sanırım işçilerle Türk Metal arasındaki durumu gayet iyi anlatıyor.

Üstüne taslak açıklandı. Açıklanan taslağın yaptığımız anketle hiçbir alakası yoktu. Taslağın hepsini alsalar bile kayıplarımızı karşılamıyor.

Türk Metal sendikasının da taslağın hepsini aldığı görülmedi. Fabrikanın çoğunluğu MESS ile yapılan görüşmelerin ve sendikanın yaptığı eylemlerin hepsini "tiyatro oyunu" olarak görüyor. Herkesin tek düşüncesi iyi zam almak istiyorsa yapılan göstermelik eylemlerle değil üretimi durdurmak zorundayız. Taleplerimizi ancak bu şekilde alabileceğimizi hepimiz biliyoruz!

Metal işçileri olarak oynanan bu oyunu bozmalıyız. Sendikanın düzenlediği eylemlerin göstermelik olduğunu biliyoruz ama katılmamak pasif kalmak da doğru değil. Göstermelik yürüyüş yapıyorlar ama yine de katılmamız onlara inat daha fazla bağırmalıyız. Sırf laf olsun diye gaz almak için çatal bıçak vurma eylemi yapıyorlar ama biz inadına masalara çatal bıçağı daha güçlü vuralım. Hem yönetim hem sendika hem de MESS mesajı alsın. İstedğimiz zammı almak için sendikalarımıza baskı yapıp üretimden gelen gücümüzü kullanarak, greve çıkıp, grev yasağı olursa bile asla üretim yapmayıp kimin güçlü olduğunu göstermeliyiz!

Bursa TOFAŞ fabrikasından bir işçi

MESS'i yenmenin yolu grev ve direnişten geçer

MESS son altı aylık açıklanan enflasyon oranını teklif ederek bizleri yine şaşırtmadı. Asgari ücretten sonra da tekliflerini yüzde 49'a çıkardılar. Son bir yılın enflasyonu ise %65, TÜİK'in açıkladığı verilerin doğruyu yansıtmadığını hepimiz biliyoruz. Gerçek oran en az iki katıdır. Türk Metal sendikasının taslağındaki zam oranı ortada! Taslak dahi gerçek enflasyonun altında. Türk Metal yine sosyal medyadan esip gürlüyor. Ama masaya oturunca işler değişiyor. Hep aynı şeyler olacak. Göstermelik eylemler, fabrika giriş çıkışlarında yürüyüşler, sonrasında grev kararı derken imzalar atılıyor.

Alınan zammı evirip çevirip rekor zam, yüz yılın zammı diye ballandırarak anlatıyorlar. Artık işçiler az da olsa bir şeylerin farkına varıyor. Ne kadar rekor zam aldık deseler de ay sonunda işçinin eline geçen paradan belli oluyor! Artık işçiler boş lafları yutmuyor.

Sendika yönetimi işçilerin zorlamasıyla TOFAŞ yönetiminden cumhuriyet altını istedi. Bir

ay geçmesine rağmen ne sendika yönetiminden ne de TOFAŞ yönetiminden hiçbir açıklama yapılmadı. Fabrikada resmen bedavaya çalışıyoruz. Binlerce işçinin kredi kartları patladı. Herkes evini kredi kartlarıyla döndürmeye çalışıyor. O Yüzden TOFAŞ'ın sosyal medyasına yorum yazıp yaşadığı maddi sıkıntılarını yazarak sendikayı eleştiriyorlar. Hem TOFAŞ yönetimi hem sendika bu konuda rahatsız oluyor. Yazan kişilere baskı yapılıyor. Yaptığı yorumu kaldırmamasını istiyorlar. Eleştirilmeye tahammülü bile olmayan sendikaya kimse güvenmiyor. Eğer bu böyle giderse de MESS sözleşmesinde iyi bir zam alacağına kimse inanmıyor!

Velimeşe'den metal işçisi bir kadın

Metal işçileri ile dayanışmaya, etrafında kenetlenmeye çağırıyorum

Selam Gerçek gazetesi okurları. Ben Çorlu Velimeşe'de bir metal fabrikasında çalışıyorum. Herkesin yeni yılı başta sağlık, huzur sonra da para getirsin diyelim. Tabii işçi kesimi için bu hiç böyle olmuyor. Bakıldığında asgari ücrete zam geldi. Peki, niye kimse bu durumdan hoşnut değil? Çünkü herkes arkasından gelecek zamları düşünüyor. Fabrikada, işyerinde harcadığımız zamana, emeğe, ürettiğimiz değere baktığımızda aldığımız bunların yanından bile geçmiyor. Bu hayat pahalılığında rahat nefes almamıza imkân vermiyor. Ben üç çocuk büyüten bir anneyim. Kimsenin kandığını sanmıyorum ama ağızımıza sürülen bir kaşık balla susturulmayalım. Hayat

şartlarımızı yükseltmek ne zam yapacaklar diye beklemeden hakkımız olanı almak için bizlerin sesinin her zaman yüksek çıkması lazım. Tek tek değil örgütlü bir şekilde o sesi büyütmeliyiz. Ve sadece kendi fabrikamızda, işyerimizde hakkımızı aramak da yetmez. Nerede mücadele eden, hakkını savunan, hayat şartlarını yükseltmeye çalışan işçiler varsa biz de orada olmalıyız. Dayanışma içinde olmalıyız. Bu vesileyle tüm Gerçek gazetesi okurlarını, koca koca metal fabrikalarının patronlarının karşısında hakkını savunmak için ayağa kalkmaya hazırlanan metal işçileri ile dayanışmaya, onların mücadelesinin etrafında kenetlenmeye çağırıyorum.

İstanbul Ejot Tezmaç'dan bir işçi

MESS'e karşı parolamız Kavel!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bu dönemde tüm sınıf kardeşlerimizin olduğu gibi bizlerin de gündemi MESS sözleşmesi. MESS ile yapacağımız toplu sözleşme görüşmeleri kabul edilemez teklifler nedeniyle durma noktasına geldi. En son %50 teklif eden MESS, biz metal işçilerini asgari ücretle dünya sermayesine pazarlamaya çalışıyor. Bu dayatmalara ve baskılara karşı bizler şu an sendikamızın aldığı kararla haftada iki gün birer saat iş durdurma eylemlerimize devam ediyoruz. Geçtiğimiz günlerde Çorlu'da büyük bir coşku ve kararlılıkla, grev sloganlarımızla, MESS'in teh-

ditlerine, bize dayatılan açlık ve sefalet ücretlerine karşı mücadelede kararlı olduğumuzu işçi kardeşlerimizle birlikte haykırdık.

Her türlü baskıya, grev yasağına karşı bütün çalışma arkadaşlarımız ve sınıf kardeşlerimizle bu sefalet ücretlerine karşı her yeri Kavel yapıp grev hakkımızı grevle savunmamız, MESS'e diz çöktürmemiz gerekmektedir.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Metal işçilerinin gözü kulağı MESS sözleşmesinde

Merhaba emekçi kardeşler, fabrikada sözleşmemize çok az kaldı. İşçiler olarak hem bizim gözümüz kulağımız MESS sözleşmesinde hem de patronun. Tabii biz MESS üyesi fabrikalardaki işçilerinin kazanmasını, iyi bir sözleşme yapmasını isteriz, patronumuz ise kendisi gibi patron dostlarının kazanmasını ister. Çıkarlarımız en baştan taban tabana zıt. Fabrikada yılbaşı konuşması yaparken sözleşmenin tamamlanması için MESS sözleşmesini beklediğini itiraf etti. MESS patronları sırtını hükümete dayamış, grev yasaklarına, lokavtlara güveniyor, bizim patronumuz da "Ne kadar az verilerse o kadar iyi, ben daha azını veririm. Ölümü gösterip sıtmaya razı ederim." diye fırsat bekliyor. Memelektteki ekonomik kriz, geçim sıkıntısı arttıkça patronlar daha da arsızlaşıyor. Hâlâ MESS patronları 3 yıllık sözleşmeyi dayatabiliyor, bırakın üç yılı, işçi sınıfı gelecek ayın sonunu bile göremi-

yor. Enflasyon altında ezilmeyen, hatta enflasyonla birlikte otomatik artan bir maaş bizi rahatlatılabilir ama patronlar hâlâ 3 yıldan bahsediyor. Bir de esnek çalışma maddesini masaya getirmişler bu sene, yıllardır kazanılan hakları bir çırpıda buruşturup atmaya çalışıyorlar. Fakat o kadar kolay mı? İşçi sınıfı haklarını öyle kolay kazanmadı. Kolayca da verecek değil. Metal işçileri özellikle de MESS üyesi fabrikalarda çalışan işçiler katma değeri en yüksek olan şeyleri üretiyoruz. Patronlar servetine servet katıysa, gecesini gündüzüne katıp çalışan biz emekçiler sayesinde. O yüzden biz bitti demeden bitmez. Bir nebze olsun iyi bir sözleşme dönemi geçirmek istiyorsak MESS üyesi fabrikalarda çalışan işçi dostlarımızın da kazanması şart. MESS sözleşmesinin nasıl geçeceği tüm fabrikalardaki havayı değiştirebilir. Havayı değiştirecek, rüzgârı işçiden yana çevirecek gücü yaratalım!

Çerkezköy'den metal işçisi bir kadın

Ayrı gayri olmaz birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için mücadeleye devam

Merhaba, ben Çerkezköy'de bir metal işçisiyim. Türk Metal'in örgütlü olduğu bir fabrikada çalışıyorum. İçinde bulunduğumuz sözleşme sürecinde, sendika ve işveren görüşmelerinde pek de iyi durumda olmadığımızı biliyoruz. Sendika, işçinin yanındayız diye nutuklar atıp arkasından da zam oranlarını sorunca "MESS ne alırsa" diye tutarsız cevaplar vermekte. "MESS ne alırsa" ne demek? MESS baktığımızda üç yıllık bir sözleşme öneriyor. Bizler iki yıllık bir sözleşmede dahi enflasyona ezilirken bu şartlarda 3 yıllık bir sözleşme olursa nasıl geçineceğiz? İşçiyi düşünen yok.

MESS'e bağlı fabrikaları değil, hepimizi tüm sendikalı çalışanları ilgilendiren bir durum" dememiz lazım. Bu süreçte MESS'e bağlı yerlerde çalışan emekçi arkadaşlarımıza elimizden gelen desteği vermemiz gerekiyor. Çünkü mücadele sadece onların değil hepimizin. Birileri mücadele ederken diğerlerimiz hazır konamayız.

Geçinemiyoruz. Enflasyon karşısında ezilip gidiyoruz. Ücretler birkaç ay sonra kuşa dönüyor. Vergi dilimleri dersene keza ayrı bir sorunken ayrı gayri olmaz birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için mücadeleye devam.

MESS'in son teklifi %50. Bize de TÜFE'ye göre zam verilecek diyorlar. Onların bahsettiği TÜFE, TÜİK'inki tabii ki. Ülkemizde bu kurumların ne zaman doğru ve tutarlı bir açıklaması oldu ki onların açıkladığı oranlara güvenelim.

Madem bize MESS ne alırsa diyorlar, hepimize TÜİK'in gerçeği yansıtmayan rakamlarını dayatıyorlar, tam da bu noktada bizim de "MESS sözleşmesi sadece

Dilovası'ndan bir metal işçisi

İşçiler birleşin, ayrı gayrı yok!

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. MESS sürecinde ilk tekliflerinde patronlar sözleşmenin üç yıllık olmasını, ilk 6 ay için yüzde 35, diğer 6 aylık periyotlar için TÜFE oranında artış önermişti. Bununla da yetinmeyip bazı esnek çalışma düzenlemelerinin sözleşmeye dâhil edilmesini ve tamamlayıcı sağlık sigortasını düzenleyen maddenin sözleşmeden çıkarılmasını da talep etmişti. MESS'in bu dayatmalarına karşın sendikalar masadan kalkarak uyuşmazlık tutanağı tutmuş ve arabulucu sürecine gidilmişti. Metal sektöründe çalışan 150 bin işçiyi ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde arabulucu sürecinde de anlaşma çıkmadı. Biz metal işçileri olarak açlık ve sefalet ücretlerini asla kabul etmiyoruz. MESS bu teklifiyle biz metal işçilerine açlık ve sefaleti reva görmüştür. İnsanca yaşayacak bir ücret ve çalışma koşulları hakkımızdır ve bunun için mücadele etmekten de geri durmayacağız! Biz işçiler olarak günden güne yoksullaşırken, patronlar kârlarına kâr katmaya devam edi-

yorlar. Koç'ların, Sabancı'ların ve diğerlerinin ikinci çeyrek net dönem kârı kendi beklentilerinin de üzerinde çıkmışken, kârlarına kâr katan doymak bilmez patronlar MESS sözleşme pazarlıklarında işçiyeye yüzde 35 zam teklifini reva görüyor, kazanılmış haklarımıza göz dikiyor. MESS bu gücü grev yasaklarında rekor kıran AKP iktidarından, 12 Eylül sonrasında Koç'un kendi elleriyle büyüttüğü Türk Metal sendikasına duyduğu güvenden alıyor. MESS şunu unutmasın: AKP'nin grev yasaklarını grev yaparak çöpe atan Bekaert işçilerinin, Schneider işçilerinin yolu bizim yolumuzdur. Türk Metal'in sendika ağalarına da pabuç bırakacak değiliz. 2015'teki metal fırtınayı unutmasınlar. MESS grevi yasaklanırsa, MESS'in tüm fabrikaları grev hakkını grev yaparak kazanan Kavel olmalıdır. Bizim

işçi sınıfı olarak direnmekten, mücadele etmekten başka yolumuz yok. Birleşik Metal, Türk Metal, Öz Çelik-İş'e bağlı tüm işçiler ayrı gayrı demeden MESS'e karşı birleşmelidir, 150 bin metal işçisinin çıkarı MESS'in ezilmesinden yanadır. Metal işçileri fabrikaları MESS'e mezar etmelidir. Metal işçisi MESS masasına yumruğunu vurmalıdır. İşgale işgal, grevse grev, direnişse direniş demelidir. MESS'e karşı da, patronların dayanağı AKP'ye karşı da, Türk Metal'in sendika ağalarına karşı da gücümüz birliğimizden gelir, onlar bir avuçken bizler 150 bini aşan metal işçisiyiz, bizler milyonları aşan işçi sınıfıyız.

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Bilenler bilmeyenlere anlatsın, sendika bürokrasisinin köküne yerleştirilen dinamit; sınıf bilinci!

Merhaba yoldaşlar, Ben Türk Metal sendikalı bir fabrikada metal işçisiyim. 2024'ün ilk aylarında sözleşmemizin yeni dönemine gireceğiz. Fabrikamızda sınıf bilincine sahip arkadaşlarla, en büyük gündemimiz, tüm Türkiye'yi etkileyeceği için, tabii ki MESS sözleşmesi. Gözümüz, kulağımız orada. Bu bilince sahip olmayan, her işçinin bilmesi gereken, bizim de sözleşmemizde yer alan ikramiye, enflasyon zamları gibi hakları bilmeyen çok arkadaşımız var. Aynı şekilde sendikalar, iş kollarını, konfederasyonları bilmeyenler de var. Hiç şaşırtıcı değil, çünkü Türk Metal sendikası için en büyük tehlike sınıf bilincine sahip üyelere sahip olması. İşçiler bilinçlenirse, kendi sözleşme taslaklarında söz hakkı sahibi olmak ister, MESS

toplular sözleşmesi gibi diğer metal fabrikaların sözleşmelerini takip eder hale gelir. Bu bilinç Türk Metal bürokrasisinin sonunu getirir. Mücadelemizin formülü bellidir yoldaşlar. Tüm işçilere bilinç kazandırmak. Bilenler, bilmeyenlere anlatacak. İş hukuku, toplu sözleşmeler, sendikaların tarihi ve bugünkü karakterleri, bunları anlatacağız birbirimize. Türk Metal fabrikalarındaki binlerce sınıf kardeşimiz sendika bürokrasisi tarafından gerek uyutuluyor, gerek baskı görüyor. Kocaeli bölgesinde bir şube kongresinde, Pevrul Kavlak sola yakın bir muhalefet adayına karşı yaptığı terbiyesiz kürsü konuşmasında, adayı Türk Metal'in köküne dinamit döşeyenlerle iş birliği yapmakla suçlamıştı. Pevrul Kavlak'ın kâbusundaki dinamit, bürokrasiyi

patlatacak sınıf bilinci dinamitiydi. Bugün ise her iki yılda bir işçilerle karşı karşıya gelmekten korkarak bekledikleri MESS savaşının yeni dönemindeyiz. Bürokrasiyi patlatacak gücü olan dinamit, Türkiye'nin dört bir yanında MESS fabrikalarında döşenmiş durumda. Biz Türk Metal işlerinin boynundaki zincirler şubeler ve temsilciler aracılığı ile sendikamızın mafyatik ilişkilerinin yardımıyla sıkı sıkı tutuyor olsa da, gözlerimiz Birleşik Metal'li fabrikalarda. Gün gelecek, Türk Metal işçileri aynı 2015 fiili metal grevlerinde olduğu gibi zincirleri kıra kıra, grev yasağı dinlemeden iradesini gösterecektir. Sınıf bilincini yaymaya, saflarımızı netleştirmeye, örgütlü mücadeleyi örmeye devam edelim. Yaşasın işçilerin birliği!

İstanbul Xiaomi-Salcomp'dan bir işçi

İşçiler olarak öfkemizin olduğu yerde direnişimiz başlar

Merhaba, değerli işçi yoldaşlarım. Ben Xiaomi telefon fabrikasından size yazıyorum. Geçtiğimiz günlerde iki yıllık sözleşme toplantımız vardı, sonuna geldik, şimdi dördüncü toplantımız oldu. Yönetim hiçbir zam talebimizi kabul etmiyor. Çünkü patronlar hiçbir zaman işçiyi mutlu etmedi, sürekli işçi sınıfını yoksulluğa terk etmiştir. Ama biz işçi sınıfı olarak hiçbir zaman pes etmedik, sürekli mücadele ettik. Patronlara karşı diz çökmedik, hak verilmez biliriz, hakkımızı söke söke alırız. Patronlara güvenilmemesi gerektiğini biliyoruz. Geçen günlerde fabrikamızdaki bir Dersimli kadının başına gelenleri dinledim. Şimdi buradan yazarken bile çok kötü hissediyorum kendimi. Yaşadığı olay şöyle: 2021'de işe alınıyor, Xiaomi fabrikasında iki, üç ay çalışıyor. Bir gün iş

başında çalışırken babasının ölüm haberini alıyor, yönetimimiz 3 günlük yas izni veriyor. İzni bittikten sonra işe döndüğü gün kadın işten çıkarılıyor. Bu nasıl bir zalimlik, bu nasıl insanlık dışı bir olay. Bunlar insan kaynakları değil, insan düşmanı. Böyle bir acının içinde bir kadın nasıl işten atılır, kulaklarımızla şahit oldum, üzülerek anlatıyorum. Şimdi sözleşme dönemindeyiz, patron masaya oturup hiçbir şekilde zammımızı kabul etmiyor. Ama biz hiçbir zaman pes etmeyeceğiz, çünkü biz işçiler örgütlü olduğumuz sürece hiçbir güç bizi yenemez. Geçen günlerde Sodexo kartı dağıtıldı ve içine aylık 300 TL yüklenmiş. Utanmadan bize bu havlu ile sabun parası diye grup-

lardan paylaşıldı. Çok utanç verici bir durum, bu yüzden biz bu kartı kabul etmedik. Tekrar geri iade ettik, biz bu parayı kabul etmiyoruz dedik. Üstüne 200 TL daha eklendi ve 500 TL yüklediler. Çünkü biz işçiler olarak öfkemizin olduğu yerde direnişimiz başlar. Biz işçiler emekçiler örgütlülüğümüzle her şeyi başaracağız. Buradan sizi saygı ile sevgiyle kucaklıyorum yoldaşlar.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Haklı mücadelemizi büyütme için elimizden geleni yapacağız!

Merhaba yoldaşlar, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Diğer fabrikalarda olduğu gibi bizim fabrikada da bu günlerde siparişler az. Bu sebeple sık sık ücretli izine çıkarıyoruz. Yönetim üretimdeki durgunluğun sebebinin yüksek faiz politikası olduğunu, alıcıların ödeme yapmadığını söylüyor. Bu durgunluk fabrikadaki arkadaşlarımızın üzerinde bir gerginlik yaratıyor. Fakat ne fabrika içinde ne de sınıf mücadelesinin sürdüğü diğer alanlarda bu gerginliğin bizi çekimsizliğe götürmesine izin vermeyeceğiz. Haklı mücadelemizi büyütme için elimizden geleni yapacağız.

Bugünlerde hepimizin gözü kulağı MESS ile yapılan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin üzerinde. Her ne kadar MESS'e bağlı olmasak da özellikle metal işçileri olarak imzalanan sözleşmeden etkileniyoruz. Fakat MESS sözleşmeleri bizim için bundan fazlasını ifade ediyor. Her sözleşme döneminde 150 bin işçinin bir tarafta, patronların bir tarafta olduğu bir süreç yaşıyoruz. Kısa bir süreliğine, fakat kritik bir iş kolunda tam da toplumun gerçeğine uygun şekilde ve istediğimiz şekilde iki kutba ayrılıyor. Hükümetin yine grev yasağı ile mücadelemizi baltalamaya çalışacağı aşikâr. İşçiler olarak biz de MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan arkadaşlarımızın yasaklansa da greve çıkmaları ve hakları olanı almaları için her türlü çabayı sarf edeceğiz. Corning kazandı, sıra MESS'i yenmekte. Bu da işgal, grev, direnişle gelecektir. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

HT işçisi unutmaz!

Merhaba dostlar ve yoldaşlar, Fabrikamızın sözleşme döneminde hiç istemediğimiz süreçler yaşıyoruz. Kasım ayından beri üretimimiz oldukça sekteye uğramıştı ve bir süredir fabrikamızda kısmi duruşlar yaşamıştık. Eski bir üretim hattımız ise yakın zaman önce kapanmıştı. Şimdi de fabrika yönetimi o hattın bir daha açılmayacağını söylüyor. Hâlbuki bundan 6-7 ay önce yeni bir üretim hattının açılmasıyla birlikte fabrikada işgücü artışı yaşanmış ve bu doğrultuda yetmişin üzerinde işçi alınmıştı. Açılan yeni hatta karşılık eski hattın kapatılmasından dolayı çok fazla işçinin boşa çıktığını dile getiren yönetim yüzü yakın işçinin ise fabrikada atıl kaldığını belirtti. Görüyoruz ki biz işçiler onlar için üretim planlamasının basit birer maliyet kaleminden ibaretiz. İşler iyiyken ballı börek olurlar, işler kötüyken kışın ortası demeden kapıyı gösterirler. Fabrikamızda ne kadar işgücü kaybı yaşanmış olursa olsun yönetim art niyetli bir hamlede bulunmuştur. Çünkü bu çıkışlar hem sözleşme arifesine denk getirilmiştir hem de iki haftalık bir duruşun hemen öncesine. Sözleşme görüşmelerinde "İşlerimiz açık değil, önümüzü göremiyoruz." diyerek şimdiden söylenmeye başladılar bile.

Sendikamız bu süreçte yönetimin kendi oluşturduğu çıkış planını kabul etmeyerek fabrika komitesini topladı ve bazı kararlar aldı. Bu kararlar ışığında yapılan görüşmeler neticesinde çıkarılacak işçi sayısı 25 olarak belirlendi. "Son giren ilk çıkar" usulüne göre 17 arkadaşımız, emekliliği gelen ve emekliliğe hak kazanan işçilerden ise gönüllüler hariç 6 arkadaşımızın işine son verildi. Bunlara ek olarak çıkarılacak işçiler için bazı talepleri de kabul ettirdik. Elbette bir gün de önce girmiş olsa on yıllık emekli de olsa tek bir arkadaşımızın bile işten çıkarılmasını istemeyiz. Ancak üretimden gelen gücümüzü kullanamadığımız bu zayıf anımızda, amirlerin ve yöneticilerin keyfi bir şekilde hazırlayacağı listelerin önüne geçebilmemiz bizim için bir teselli oldu. Çünkü sendikamızın belirlediği usule göre çıkışları sağlamak, patronun çıkarlarına göre hazırlanacak ve sendikayı zayıflatacak bir kıyımı engellememizi sağladı.

Üretimimizin tekrar canlanacağı, siparişleri yetiştirebilmek için tekrardan elimize düşecekleri günler geldiğinde bugünleri unutmayalım. Onlar bize nasıl insafı davranmadıysa, biz de onlara davranmamalıyız. En büyük silahımız üretimden gelen gücümüzdür diyoruz. Ancak o gücü kullanmanın da en büyük şartı birlik ve beraberliği koruyabilmektir. Önümüzdeki günlerde fabrika komitemizi daha da güçlendirmeli, eskiler-yeniler ya da vasıflılar-vasıfsızlar diye bölünmeden patrona karşı tek yumruk olabilmeliyiz.

Çerkezköy'den bir işçi

Metal işçilerinin yanında safımızı tutalım

Merhaba emekçi kardeşlerim, öncelikle tüm emekçi kardeşlerime sağlık, huzur, mutluluk içinde nice seneler dilerim. Ben de sizin gibi bir emekçiyim. Bildiğiniz gibi yeni yıl asgari ücret 17.002 lira oldu, yani asgari ücrete %49 zam yapıldı. Asgari ücret bir kez daha milyonlarca işçi için açlık ücreti oldu. Verilen zamlı asgari ücret cebe girmeden hemen etiketler değişmeye başladı, zamlar yağmur gibi yağıyor, alım gücü en ufak bir biçimde artmıyor. İşçinin sofrasında değişen bir şey yok, bunu söylemek istiyorum. Biz işçiler haklarımızı savunduğumuz için de patronların gözünde suçlu oluyoruz. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır hesabı asıl suçlu olan kapitalizm işçileri suçluyor. Bu toplumdaki işçiye hakkı patron-

lar vermiyor, hakkını savunmak, bir mücadele ile almak gerekiyor. Önümüzdeki dönemde bu yolda önemli bir mücadele yaşanacak. On binlerce metal işçisini ilgilendiren MESS sözleşmesi sırasında metal işçileri metal patronlarından haklarını almak için mücadeleye girişecek. Metal işçisini yıldırarak, o mücadeleyi engellemek için şimdiden grev yasağı tehdidi bile savuran sermayenin istibdadına karşı da, patronlara karşı da sınıfımızı bilip metal işçilerinin yanında safımızı tutalım. Grevse grev, işgalse işgal, direnişse direniş diyen metal işçilerinin mücadelesini kendi mücadelemiz bilip sahip çıkalım. "Hak verilmez alınır" diyerek hep birlikte haykıralım!

Tuzla'dan bir tersane işçisi

Patronların değil işçilerin ekonomisi!

Merhaba arkadaşlar. Ben Tuzla'da çalışan bir tersane işçisiyim. Tersaneler çalışma koşulları açısından ağır şartlara sahiptir. Biz tersanelerde ağır şartlar altında çalışırken şartların iyileşmesi için kullarını kıpırdatmayan patronlar zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Bizim tersanemizde de iş güvenliği, ısınma sorunu, mesai ücretlerinin elden yatması gibi birçok sorun var. Tersanelerdeki ağır çalışma şartlarından sebep birçok iş cinayeti ve ağır yaralanmalar gerçekleşiyor. Patronların yetiştirilmeyecek zamanda verdiği sözler yüzünden işçiler gemileri, tekneleri erken tarihte bitirmeye çalışıyorlar ve bu da iş kazalarının habercisi oluyor. Bu sorunların en büyük nedenlerinden birisi de tersane içindeki alt firmalar yani taşeronlardır. Tersaneler taşeron düzeninden bir an önce kurtulmalıdır. Anlattığım sorunların üstesinden ancak örgütlü tersane işçileri gelir. Birlik olmak şart! Tersane işçileri bir olursa hem bu taşeron batağını hem de

kötü çalışma koşullarını yenmek için önlerinde bir engel kalmaz.

Bir yandan da son zamanlarda birçok fabrikada gündem olan asgari ücret konusu var. Geçtiğimiz günlerde asgari ücret açıklandı. 17.002 lira olarak açıklanan asgari ücret, ara zammın da kaldırılmasıyla enflasyon karşısında iyice eriyecek gibi gözüküyor. Dolayısıyla bu zam işçinin değil patronların ekonomisini düşünen bir zamdır. Bu ekonominin yükünü her zaman olduğu gibi işçi, emekçi halkın

sırtına yükleyecekler. Önümüzde metal işçileri için önemli olan bir MESS sözleşmesi var. MESS sözleşmesi işçi sınıfının patronlara karşı temel haklarını korumasında önemli bir dönemdir. Bu zamanda bütün sektörlerden işçilerin metal işçilerinin yanında olması büyük önem taşır. Patron sendikası olan MESS'in sefalet ücretlerini ve hak gasplarını ezmek için işçilerin birliği gerekir. Bu birliği sağlayacak olan bizleriz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Sputnik işçileri yeni yıla grevle girdi. Grev alanı gerçeği savunanlarla gerçeğe ihanet edenleri ayırıyor!

Sputnik Türkiye işçileri yeni yıla grevle girdi. Yılın ilk günü grevin 138.günüydü. Sputnik Türkiye işçileri ilk olarak düşük ücretlere karşı Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda (TGS) örgütlendiler. Sendikal yetkiyi aldıktan sonra patronla toplu sözleşme masasına oturmayı talep eden emekçiler tam bir işçi düşmanlığıyla karşılaştılar. Sputnik Türkiye sendikal yetkiyi tanımadığı gibi TGS temsilcilerinin ve üyelerinin taleplerini de ilk günden

itibaren yok sayarak toplu sözleşme masasını dağıttı. Sendikaya üye İstanbul ve Ankara'da 24 emekçiyi çeşitli gerekçelerle işten çıkardı. TGS üyesi emekçiler bunun üzerine sendikalarının öncülüğünde, Ankara ve İstanbul ofislerinin önünde grev çadırı kurdular.

Örgütlü ve sendikalı çalışmanın bir hak olduğunu söyleyen emekçiler "Sputnik'e sendika girecek" şiarıyla grevlerine devam ediyor. Süzer Plaza önündeki grev alanı aynı zamanda tüm basın emekçileri için ve halkın haber alma hakkı için basın hürriyetinin savunulduğu bir kürsü. Bu grev alanı aynı zamanda ekmek ve hürriyet mücadelesini birlikte yürüten grevcilerle, kendini muhalif olarak pazarlayan ama parayı ve konumlarını korumak için zora gelince düpedüz grev kırıncısı olanların da ayrıldığı bir turnusol işlevi

görüyor. Sputnik Radyo'da ve internet sitesinde grev kırıncılığı yaparak program ve haber yapmaya devam edenlerin, gazeteciliğine de yorumlarına da inanmadan önce iki defa düşünmek gerek. Çıkarı için bir kere ihanet eden her zaman ihanet edebilir çünkü!

Sputnik Türkiye işçileri, hak mücadelesi verdikleri bu günlerde grevlerine devam ederken, hâlâ herkesin desteğini de bekliyor. Ekmek ve hürriyet için mücadele eden işçiler bu desteği sonuna kadar hak ediyor.

Sputnik Türkiye işçilerinin talepleri şöyle:

Gayriyasal ve gayriahlakli olarak kalktığınız masaya dönün!

Atılan emekçileri işe iade edin!

Sendikal hakları tanıyın!

Adil bir ücreti toplu sözleşme ile garanti altına alın!

Kromevye'de sendika düşmanlığına ve mezhepçiliğe geçit yok!

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Kromevye fabrikasında çalışan Besra Demir, fabrika yönetimi ve ustabaşı tarafından kendisine yapılan mobbing, mezhepçilik ve sendika düşmanlığına karşı çıktığı için fabrika yönetimi tarafından işten çıkartıldı.

Kromevye fabrikasında yetkili olan Birleşik Metal-İş sendikası, kovulan işçinin işe geri alınması, sendika düşmanlığı ve mezhepçilik yaparak işçileri bölmeye çalışan yöneticilerin baskılara ve sendika düşmanlığına son vermesi için 25 Aralık Pazartesi günü fabrika önünde direnişe başladı. Kromevye fabrikasında çalışan işçiler, mesai giriş çıkışlarında, yemek ve çay molalarında, "Atılan işçi geri alınsın!", "Ekmeğe uzanan eller kırılınsın!" sloganları ile kapı önüne gelerek arkadaşlarına destek oluyor.

Kromevye işçileri: Sendikayı mücadeleye getirdik, arkadaşımızı mücadeleye işe geri aldıracağız!

Kromevye fabrikasında çalışan işçiler, 2022 yılında kötü çalışma koşulları, düşük ücretler ve yöneticiler tarafından yapılan baskılara karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmiş, çoğunluk sağlanıp yetki alındıktan sonra, patron 5 öncü işçiyi işten atmıştı. 2022 yılında

fabrika önünde sendikal hakları ve atılan işçilerin geri alınması için direnişe geçen işçiler, verdikleri mücadeleyle Kromevye patronuna diz çöktürüp, atılan işçileri işe geri almış ve sendikaları öncülüğünde toplu sözleşme imzalamıştı.

Kromevye işçileri sendikal haklarını ve toplu sözleşmelerini baskılara, işten atmalara, patronun tehditlerine boyun eğmeyerek imzalamıştı. Kromevye patronu ve yöneticileri, işçilerin birliğini bozmak ve içeride sendika üyesi işçilerin sayısını azaltmak için yeni alınan her işçiye sendikaya üye olmayacağına dair kâğıtlar imzalatmaya, işçiler arasında mezhepçilik ve ırkçılık ile ayrımlar yaratmaya, mobbing ile sendikadan istifaya zorlamaya devam etmekte, buna karşı çıkan işçileri işten atmakla tehdit etmektedir. Kromevye'de sendika işçilerin patrona karşı verdikleri mücadeleyle geldi, işten atılan işçi de verilen mücadeleyle işe geri dönecektir.

Corning Kablo grevinde anlaşma sağlandı

Gebze Tembelova'da bulunan, DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu, 220 işçinin çalıştığı Corning Kablo fabrikası 156 gün süren grevi anlaşma ile noktalandı. Temmuz ayında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun açlık ücreti dayatmasını kabul etmeyen Corning Kablo işçileri grev çadırını kurmuştu.

Grev sonucunda ilk altı ay yüzde 75, ikinci altı ay yüzde 30,

üçüncü altı ay enflasyon üzerine artı iki puan ve o dönem asgari ücrete gelen zammın enflasyon ile arasındaki farkın yarısı kadar ücret artışında anlaşıldı. Yılın son dört ayında işçilere ücretlerine ek vergi koruması olarak brüt 2000 TL ödenecek. Ayrıca sosyal haklarda, vardiya ve gece farkı primlerinde de artışlar sağlandı.

İlk günden beri patronun teklifleri işçi ile dalga geçer nitelik-

teydi. Corning Kablo patronu her sene kârına kâr katıyor, işçilerine ise açlığı, sefaleti reva görüyordu. Corning Kablo işçileri ise dayatmalara kulak asmayarak 156 gün boyunca fabrikalarının önünü grev alanına çevirdiler. Yaz kış demediler, kavurucu sıcaklarda da yağmurun, soğğun altında da mücadele ettiler.

Corning işçileri ellerini şaltete uzatıp, hiç kolay olmayan koşullarda grev iradesini ortaya koydu, aylarca süren kararlı bir mücadeleye imza attı. Önümüzdeki dönem de patronların da-

yattığı açlık, sefalet ücretlerini kabul etmeyip üretimden gelen güçlerini kullananların kazandığı bir dönem olacak. İşgal, grev, direniş diyenler kazanacak!

MESS'i ezmek, hakkımızı almak için işgal grev direniş!

MESS sözleşmesinde arabulucu sürecine girildi. Arabulucu raporunun taraflara ulaşmasından sonra 60 günlük grev süreci başlayacak. Türk Metal ve Çelik-İş ilk 6 ay için %111, Birleşik Metal-İş ise %140 zam isterken MESS son olarak ilk altı ay için %50 zam teklif etti. Bunun dışında esnek çalışma maddelerini sözleşmeye koymaya çalışarak metal işçilerinin kazanılmış haklarına göz diktiğini de gösterdi. MESS her zaman olduğu gibi işçilere sefaleti dayatan tavrını sürdürüyor. MESS patronları rekor kârlar açıklarken metal işçilerinin alım gücü belki de hiç olmadığı kadar düştü. Şu an MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan 8-10 yıllık kıdemi olan işçilerin aldıkları net ücret 14 ile 16 bin arasında değişiyor. Yani patronlar kârlarına kâr katarken metal işçileri bir kira parasına çalışıyorlar.

MESS sözleşmeleri 140 bin işçiyi doğrudan ilgilendiriyor. Fakat metal sektörü başta olmak üzere birçok sektörde MESS sözleşmeleri işçi ücretleri üzerinde belirleyici etki yapıyor. Bu yanıyla MESS'e karşı verilen kavga tüm işçi sınıfının ücretleri için verilen bir kavgadır. Ayrıca MESS sözleşmelerinde patronların en büyük güvencesi grev yasaklarıdır. İstibdad sermaye taraftarı özüne uygun olarak her dönem işçilerin karşısına grev yasaklarıyla çıkmaktadır. Grev yasaklarına karşı grev hakkını grev yaparak savunmak gereklidir. Bu mücadelede metal işçileri sadece MESS'e karşı değil; grev yasaklarıyla, copuyla, biber gazıyla emekçilerin karşısına geçen işçi düşmanı düzene

karşı da mücadele ediyorlar. İşte tam da bu sebeple metal işçilerinin grev yasaklarına karşı verdiği mücadele tüm işçi ve emekçiler tarafından desteklenmelidir.

Sorunlar da düşman da ortaksa ayrı gayrı yok işçiler birleşin!

Birleşik Metal-İş bu sene eylemlere erken başladı. Üç ayı aşkın süredir Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda metal işçileri iş durdurma eylemleri yapıyorlar. Buna fazla mesaiye kalmama eylemi de eşlik ediyor. Fakat bu mücadelede ayrı gayrı olmaz. Sorunların da düşmanın da ortak olduğu yerde metal işçilerinin mücadele birliğinin de sağlanması gerekiyor. Türk Metal üyesi metal işçilerinin sendikalarına baskı yapması gerekiyor. 2015'in korkusunu hala yaşayan Türk Metal'in sendika ağaları işçinin baskısını hissettiğinde sıkışacaktır. Bu kavga kazanılacaksa metal işçilerinin ayrı gayrı demeden hep birlikte vereceği mücadele ile kazanılacaktır. MESS ve Türk Metal, işçileri bu sebeple bölmeye çalışıyorlar. Metal işçisi bu oyuna gelmemeli, Türk Metal yönetiminin bir sözleşmeyi daha oldu bittiye getirmesine izin vermemelidir.

Kavel'in yolunda grev hakkını grev yaparak savunalım! MESS'i ezelim, sınıf savaşını kazanalım!

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler grev eğitimlerine başladılar. Fabrikalar adım adım greve hazırlanıyor ve fabrika komiteleri birer grev komitesine dönüşüyor. Metal işçileri Türkiye'de grev hakkının henüz grev yasalaşmamışken Kavel fabrikasında grev yaparak kazanıldığını unutmuyorlar. Kavel'in mirasına sahip çıkıyorlar. Bugün de grev yasaklarına karşı grev hakkımızı grev yaparak savunmamız gerekiyor. Geçmişte MESS'in zincirlerini grev yaparak kırdık. 2011'de de 2015'te de metal işçileri greve çıkararak MESS'i sarsıtılar. Bugün gün MESS'i ezme günüdür. Kıdem tazminatımız başta olmak üzere kazanılmış haklarımıza göz dikenlere gözdağı vermemiz gerekiyor. Bugün MESS'e karşı verilen mücadele sadece ücretlerimiz için değildir. Bu mücadele grev hakkını, kıdem tazminatını ve diğer kazanılmış haklarımızı çocuklarımıza miras bırakma mücadelesidir. En sonunda işçi sınıfını muzaffer kılmamızın kavgasıdır. Bu kavgadan zaferin parolası bellidir: işgal, grev, direniş!

Levent Dölek

Renault'da bir işçi çıkartmadan çok daha fazlası: "Uyanın, değişin, değiştirin!"

Aralık ayında Renault fabrikasında bir işçi işten atıldı. Basında haber olmadı. Ama Renault bir süredir bu olayla çalkalanıyor. Levent Turgut. 25 yıl Oyak-Renault fabrikasına hizmet etmiş bir işçi. Fabrikadan birçok ödülleri almış. Fabrika yönetimi tarafından da el üstünde tutulan, parmakla gösterilen bir kişi. Kimseyle bir sorunu yok. Neden işten atılmış olabilir ki? Binlerce işçinin çalıştığı fabrikada hemen hemen tüm işçiler tarafından tanınıyor ve çok seviliyor. Liderlik özelliklerine sahip, herkesin derdini dinleyen, sözü de dinlenen birisi... Türk Metal'i bilenler Türk Metal'li fabrikada çalışmış olanlar sanırım anlamaya başlıyordur.

Renault'daki son sendika seçimlerinde mevcut yapıya muhalif işçilerin başkan adayı oluyor. Seçimi mevcut yapı kazanıyor ama düşüncelerini ve eleştirilerini söylemeye, fabrikadaki işçilerin duygularına tercüman olmaya devam ediyor. Kendisine beyaz yakaya geçmesi için teklifte bulunuyorlar. Kesinlikle kabul etmiyor. İşyerinde ve sendikada yanlış giden şeyleri düzeltmeye kararlı. Ona güvenen insanları yüz üstü bırakmak istemiyor. MESS sözleşmesi süreci devam ederken, Türk Metal göstermelik eylemlere başlıyor, gelenek olduğu üzere sendika yöneticilerine konfetiler patlatılan yalalaklık törenleri tertipleniyor. Levent Turgut "değişim şart" diyerek bir kez daha öne çıkıyor: "Uyanın, değişin, değiştirin!" Bir hafta sonra bir SMS ile "aidiyet duygusunu yitirdiği" gerekçesi ile işten çıkartılıyor.

Türk Metal'i bilenler ve Türk Metal'li fabrikada çalışmış olanlar artık "çok bile kalmış" diyorlardır. Bilmeyenler ve tanımayanlar ise hâlâ "sendika ve patron karşıt taraflar değil mi" neden sendikayı eleştirdiği için patron yaptırım uyguluyor diye soracaktır. Sormalıdır da! Cevabını bilenler de sormalıdır. Kimse bu düzene alışmamalıdır. Sormalıdır. Sorgulamalıdır. Levent Turgut atıldıktan sonraki bir paylaşımda soruyor: "Eğer beni işten çıkaran insan kaynakları ise sendika onlardan hesap sormalıydı. Ya da beni işten çıkaran sendikaysa insan kaynakları hadi ordan demeliydi. İkisi de olmadı. Sizce suçlu kim?"

43 yıl geriye gidelim! Evet! Suçluyu orada bulacağız. 12 Eylül 1980'de darbe olur. Bu darbe darbeci general Kenan Evren'in sözleriyle güya "kaybolan devlet düzenini yeniden tesis etmek için" yapılmıştır. Gerçekte ise 12 Eylül'ün anlamını dönemin Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin söylemiştir: "Şimdiye kadar hep işçiler güldü, artık biz güleceğiz!" 1980'den önce DİSK ve Maden-İş vardır. Bu sendika Kavel'de grev hakkını fiili "yasadışı" grevle kazanmıştır! Grev hakkını yasalara bileğinin gücüyle kazanarak yazdırmıştır. Bu sendikanın efsane lideri Kemal Türkler vardır. Maden-İş'te grevlerde, direnişlerde işçinin sevgisini ve güvenini kazanan işçilerden oluşan sendika kadroları ve yöneticileri vardır. Maden-İş "DGM'yi ezdik sıra MESS'te" diyerek ekmeğe ve hürriyet mücadelesine öncülük etmiş işçiyi güldürmüştür.

1980 öncesinde Türk Metal'in esamesi okunmamaktadır. Fabrikalarda yapılan referandumlarda ezilir. Türk Metal, sadece Kırıkkale'de, MKE'de vardır. 12 Eylül'den sonra DİSK ve Maden-İş kapatılır. Generaller, Halit Narinler, Vehbi Koçlar, Sakıp Sabancılar Türk Metal'i de yanlarına alıp Türkiye'nin en stratejik işkolunda bugün hâkim olan düzeni kurarlar. Öncü işçiler el üstünde tutulmaz elenir. İşçi temsilciliği mafyatik bir yapıya bürünür. Sendika binlerce işçinin çalıştığı fabrikalarda patronlara taşeron insan kaynakları hizmeti veren bir yapı haline gelir. Bu hizmet sakıncalı işçilerin işten at(tır)ılmasını da kapsamaktadır elbette. Örneğin 1980 öncesinde "kız istemeye giderken hatırı sayılır bir koz olan Renault işçisi olmak" bugün asgari ücret seviyesinde ömür çürütmektir. 12 Eylül'le birlikte kurulan bu düzen işçiyi ağlatmakta patronu güldürmektedir.

2015'te metalde esen fiili grev ve işgal fırtınası bu düzeni derinden sarsmıştı. O fırtınanın arka planında Türk Metal'e isyan bayrağını çekerek Maden-İş'in bugün devamı olan DİSK Birleşik Metal'e geçişlerin olduğu Bosch fabrikası ile MESS sürecinde Türk Metal sözleşmeye imza atarken Birleşik Metal'in greve çıkması, grev yasaklanmasına rağmen kazanımlar elde etmesi vardı. Fırtınayı kopartan ise Renault olmuştu. Şimdi bir kez daha MESS sürecindeyiz. Grev ufukta belirdi. Maden-İş'in mirasçıları grev komiteleri kurup, grev eğitimleri yapıyor. Her fabrika Kavel olacak diyerek grev yasasına meydan okuyor. Türk Metal ise konfeti patlatıyor. İşçiyi çatal bıçakla oyalamaya çalışıyor. Ama nafile, fabrikalar patlamaya hazır barut fıçısı gibi... Birleşik Metal'in grevci fabrikaları ateşe Türk Metal'in örgütlü olduğu Renault gibi fabrikalar ise barut gibidir. Patronların ve sendika ağalarının korkusu ikisi bir araya gelmesin diyerdir. Ama nafile Levent Turgut'lar bitmez, işçinin birliği ve mücadelesi engellenemez! Metal işçisi ayrı gayrı demeden birleştiğinde, grev hakkını grevle kazandığında sadece MESS'i değil, sefaleti dayatan 12 Eylül düzenini de zıp geçecektir. Ve o zaman hep birlikte şöyle diyeceğiz: "Şimdiye kadar hep patronlar güldü artık gülme sırası bizde!"

Armağan Tulun

Hasibe Nine'nin torunlarıyız!

Gerçek'in Ocak sayısı "Her fabrika Kavel olacak!" manşetiyle yayımlandı. Neden? Çünkü Türkiye'deki en büyük metal fabrikalarının patronlarından hakını almak için on binlerce metal işçisi mücadeleye hazırlanıyor. Rekor kârlar yazan MESS patronları, işçiyi sefalet sözleşmesini dayatırken istibdadın grev yasağına güveniyor. Kavel işçileri 1963 yılında grev yaptıklarında ortada grevin nasıl yapılacağını anlatan bir kanun yoktu, mecliste bekletiliyordu. Kavel grevi bu anlamda kanunsuz bir grevdi ve Kavel işçileri o grev sayesinde önce haklarını aldı, sonra grev kanununun meclisten geçmesini sağlayarak bütün işçi sınıfına grevi yasalarla da düzenlenen bir hak olarak kazandı. Metal işçisi 61 yıl önce Kavel'de de grev için kimseden icazet almamıştı, dün Bekaert'te, Schneider'de de grev yasağını tanımadı greve çıktı. İşte bu yüzden bugün de metal işçilerinin karşısına grev yasağı çıkarsa her fabrika Kavel olacak diyoruz! Olacak ve metal işçisi sadece kendi ücretini arttırmakla kalmayacak, grev hakkını da bir kez daha grevle savunacak, bir kez daha tüm işçi sınıfının yolunu açacak.

Kavel işçileri greve çıkmadan önce yapılan grev oylaması sırasında yaşanan bir diyalog, Kavel'in yolu açmasının ne demek olduğunu berrak bir şekilde ortaya koyuyor. Grev oylaması öncesinde sendikaların düzenlediği toplantıda sendika başkanı Kemal Türkler işçilere bu grevin sonunda hapse atılma ihtimali de dahil tüm riskleri anlattığı sırada bir işçi "Sadece ikramiye için bu kadar risk almaya değer mi?" diye soruyor. Cevap Kemal Türkler'den değil, işçinin kendisi de Kavel işçisi olan ağabeyinden geliyor: "Sadece ikramiye için grev yapmayacağız. Türkiye işçi sınıfının önünü açmak için grev yapacağız. Yasa mecliste. Fakat bir türlü çıkmıyor. Yasanın çıkması için belli insanların bir şey yapması lazım, onu da biz yapacağız. Sen var mısın, yok musun onu söyle?" Cevap elbette "Varım!"

Kavel işçisi greve çıktığında "Varım!" diyenler sadece tezgâh başında çalışan işçilerle de sınırlı kalmadı. Kavel grevi işçilerin kararlılığı kadar etrafında kenetlenenlerin sayesinde de kazandı. Tezgâh başındakilerin hepsi erkekti belki ama işçilerin eşleri, çocukları, anaları da onlarla birlikte Kavel grevinin kahramanları olarak adını tarihe yazdırdı. Kavel'in önünde grev boyunca bir ateş yandı, çobanların kendi aralarında haberleşmek için kullandıkları, birbirlerine güven vermek ve "buradayım" demek için yaktıkları ateş gibi. Ve o çoban ateşinin başından ayrılmayan aileler içerdeki işçilere "buradayız" demekle yetinmiyor, fabrikanın bulunduğu İstinye'de semt halkı başta olmak üzere diğer fabrikalardaki işçileri, emekçileri de grevin etrafında seferber etmeye çalışıyordu. Gün geliyor üç oğlu Kavel işçisi olan Hasibe Nine gibi grevi bastırmak için fabrikaya gelen valinin yakasına yapışıp bu çocukların kılına dokundurtmam diye meydan okuyordu. Gün geliyor içeriden mal çıkartmak için yüklenen kamyonların önünde kadınlar ve çocuklar etten duvar örüp grev kırıcılığa geçit vermiyor ve 3 Mart 1963 tarihli Cumhuriyet gazetesinde grevci bir işçinin anlatımıyla şu satırların yazılmasını sağlıyordu: "Bu sabah kablo yüklü üç kamyonun dışarıya çıkarılacağını öğrendik. Grev yaptığımız göre buna mâni olmamız lazımdı. Fakat bunu bizler değil, grevimize bizzat iştirak eden eşlerimiz yaptılar. Kadınlarımız fabrikanın önünde barikat kurdular. Ancak hadise mahalline gelmiş bulunan çevik kuvvet ekipleri kadınları dağıtıp kamyonların dışarı çıkmasını temin etmek isteyince, kavga çıktı. Polislerle kadınlar birbirlerine girdiler." Haberde işçiden aktarım burada bitiyor, haberi yazan muhabir şöyle devam ediyor: "Olay sebebiyle fabrikadan kablo yüklü üç kamyonun dışarı çıkarılması mümkün olamamıştır."

Bugün metal işçileri işgal, grev, direniş diyor. Fabrika fabrika grev eğitimleri, grev hazırlıkları yapıyor. Ve Kavel'de olduğu gibi sadece ellerini şaltere uzatacak metal işçilerine değil, hepimize görev düşüyor. Onlar grev hakkını grevle savunduğu zaman, her fabrika Kavel olduğunda, hepimiz de Hasibe Nine'nin torunlarıyız diyelim. O gün olduğu gibi, bu kez fabrika fabrika çoban ateşlerini yakalım, Kavel işçilerinin eşleri gibi, mahalle halkı gibi o ateşin başında kenetlenelim.

1963'te yakılan, grev hakkını grev yaparak kazanan ve hâlâ yanan çoban ateşi: Kavel grevi

Türkiye tarihinde ilk kez, 1961 Anayasası'nda işçilere grev hakkı tanındı. Anayasa'da yer alan maddede "İşçiler, işverenlerle olan münasebetlerinde, iktisadi ve sosyal durumlarını korumak veya düzeltmek amacıyla toplu sözleşme ve grev haklarına sahiptirler. Grev hakkının kullanılmasında ve istisnaları ve işverenlerin hakları kanunla düzenlenir." yazıyordu. Ancak bahsedilen kanun bir türlü çıkarılmadığı, meclisin çatısının altında kağıt üzerinde bekletildiği için, herhangi bir grev uygulaması da yapılamıyordu.

On binlerce işçi, 1961 Anayasası'nın ilanından hemen sonra mitingler, yürüyüşler yapsa eylemler gerçekleşirse de grev yasasıyla ilgili gerekli düzenlemeler yapılmadı. Ta ki büyük bir kazanımla sonuçlanacak bu mücadelenin fitili sadece 173 işçinin çalıştığı Kavel Kablo fabrikasında yakılana kadar.

İstinye'de kurulu bulunan ve Koç sermayesine ait olan Kavel fabrikasında Türk-İş'e bağlı, başkanı Kemal Türkler olan Türkiye Maden-İş sendikası örgütlüydü. Fabrikada gerilim, Koç'un fabrikaya Amerika'dan işçi düşmanı bir müdür getirmesiyle başladı. Yeni gelen müdürle birlikte, sendikadan istifa etme baskısının artması, ikramiyelerin kaldırılması tehdidi ve bardağı taşıran son damla olarak 4 işçi temsilcisinin işten çıkarılması üzerine 28 Ocak 1963'te Türkiye işçi sınıfına bırakılan en büyük miras olan grev hakkının kazanıldığı mücadelenin kıvılcımı yakıldı. 173 Kavel işçisi fiili olarak greve başladı. İşçiler kapıları kaynakladı, fabrikadan malları sevkiyata göndermedi. İstinye halkından, özellikle Koç fabrikaları başta olmak üzere diğer sektördeki işçilerinden Kavel'e adeta destek yağdı. Çevre fabrikalardan işçiler sakalını uzatarak Kavel işçisinin yanında olduğunu gösterdi. Çevre halkı, esnafı bakkalı Kavel'e ekmek, yemek taşıdı. Kavel sadece İstinye'deki küçük bir bölgenin değil, tüm memleketin gündemine oturdu.

İşçi sınıfının hakları altın tepside verilmez, işçi sınıfı onu söke söke alır

Hükümeti ve patronları korkudan tir tir titreten bu dayanışma, grevin

başlamadan kısa bir süre sonra grev yasasının meclise gelmesini sağladı. 173 işçinin başlattığı bu "kanunsuz grev" ile grev hakkı gerçek bir hak olarak söke söke alındı, çekmecedan çıktı ve kanunlaşmış oldu. Bununla birlikte bu grevin bir önemli sonucu daha oldu. Grevin ardından 274 sayılı Sendikalar Yasası ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası, 15 Temmuz 1963'te meclisten geçti ve 24 Temmuz'da yürürlüğe kondu. Meclisten geçen yasaya "Kavel maddesi" olarak anılan bir madde eklendi. Bu maddeye göre yasa meclisteyken grev yapan işçilerle ilgili açılan davalar düşecekti. 61 yıl önce grev hakkını grev yaparak kazanan Kavel işçileri, yasaların müzakerelerle meclislerde değil mücadele alanlarında kazanıldığını gösterdi. İşçi sınıfı ise tarih sahnesine çıkarak sınıfının yolunu aydınlatan çoban ateşini yakmış oldu.

Yeni Kavel'ler yaratacak güç işçi sınıfının şaltere uzanan ellerinde

Her iki senede bir Kavel grevinin yıldönümü, 186 iş yeri ve yaklaşık 150 bin işçiyi ilgilendiren MESS sözleşmesiyle denk gelir. Aradan geçen 61 yıldan sonra patronlar örgütlenerek işçi sınıfının hakkını gasbetme konusunda oldukça ileriye gitmiş olsalar da işçi sınıfı da oldukça önemli deneyimleri hanesine yazmıştır. MESS sözleşmelerinin merkezindeki sermaye grubu Koç Holding, tıpkı 61 yıl önce Kavel işçilerine yaptığı düşmanlığı şimdi misliyle, on binlerce işçiyi yapmaktadır.

Sözleşmede gelinen aşamada uyuşmazlık zaptı tutulduktan sonra

fabrikalarda eylemler, yürüyüşler yapan işçileri hâlâ hafta tatili yevmiyelerini kesmekle, işten atmakla tehdit edilmektedir. MESS patronları hâlâ 3 senelik sözleşmeyi bir sopa gibi her sözleşme döneminde abadan gösteriyor. Üstelik MESS bu sene yaptığı işçi düşmanlığını başka bir boyuta taşıdı, açtığı sosyal medya hesabıyla Türk-Metal üyesi ve Birleşik Metal-İş üyesi işçileri birbirine düşürmeye çalıştı. Ve patronların istibdadını arkasına alıp işçiyi grev yasağı ile tehdit ediyor. MESS patronları, işçi sınıfını kendileri gibi bir avuç asalak ve çıkarıcılar grubundan oluştuğunu sanıyor olabilir. Fakat işçi sınıfı öyle olmadığını 61 yıl önce "Ölürüz de hakkımızı vermeyiz!" diyerek grev hakkını söke söke aldığında göstermişti.

Bunun için 61 yıl öncesine gitmeye de gerek yok. Henüz geçen yıl Bekaert ve Schneider Elektrik işçileri grev yasağı dayatmasını grev yaparak yırtıp attı. Kavel'de yakılan çoban ateşinin izinden gitti. 2023 MESS sözleşmesi o ateşi harlama, MESS patronlarına işçi sınıfının gücünü gösterme günü. Kavel işçileri 61 yıl öncesinden bugüne uzanan bir yol açtı. Bu yol sendika fark etmeksizin işçilerin omuz omuza, ekmeğini, aşını, onurunu kazandığı bir muharebe yolu. Bu muharebenin sonucunu ise işgal, grev, direniş iradesiyle grev yasalarını yırtıp atacak metal işçileri belirleyecek. Her bir MESS fabrikasını Kavel yapacak ve yeni Kavel'ler, Bekaert'ler, Schneider'ler yaratacak olan güç, işçi sınıfının ekmeğine, aşına el uzatanlara karşı şaltere uzanan ellerinde olacak!

İkitelli Akşam Okulu son dersinde ücret mücadelesini işledi

Devrimci İşçi Partisi'nin İstanbul İkitelli'de teori ve politika alanında seçilen farklı konularla gerçekleştirdiği Akşam Okulu dersleri devam ediyor. "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarı ile başlatılan Akşam Okulu en son "Ücret, Fiyat ve Kâr-3" başlıklı 16. dersinde güncel asgari ücret tartışmaları ve ücret mücadelesini konu edindi. Eğitim boyunca, "Asgari ücret nasıl belirleniyor?", "Asgari ücret artışı enflasyona neden oluyor mu?", "Artan enflasyona karşı emekçi halkın

çözümü ne olacak?" gibi soruların cevapları tartışıldı. Son günlerde burjuva iktisatçıları tarafından yaygın bir şekilde dile getirilen asgari ücret artışının enflasyonu arttırdığı, ne kadar zam yapılsa yapılsın alım gücü azalacağı için işçilerin zam talep etmesinin anlamsız olduğu yalanına karşı asıl enflasyonu yaratanın patronların kâr hırsı olduğu ifade edildi. Patronların ve patron yanlısı iktisatçıların bu yalanlarını boşa çıkarmak için işçilerin mücadele etmeleri ve ücret artışı taleplerinin

den asla vazgeçmemeleri gerektiği vurgulandı. Ücret artışı taleplerinin temelini ise her ay enflasyon oranında zam anlamına gelen eşel mobil talebinin oluşturması gerektiği de eklendi. Eğitim, emekçi halkın sorunları ve katkıları ile zenginleşti.

Bir yılı aşkın süredir emekçi halkın ihtiyaçlarına göre belirlenen konularla devam eden Akşam Okulu, önümüzdeki dönemde de farklı eğitim konuları ve atölyelerle mücadeleye ve örgütlenmeye katkı sunmaya devam edecek.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Gücümüzü gerçeklerden ve işçi sınıfından alalım! Yerel yönetimleri değil işçi sınıfını kazanmaya odaklanalım!

Erdoğan'ın yeni iktidarı eskiden olduğu gibi bir MESS hükümeti olduğunu göstermeye, sınıf muharebesinde patronlar safında yer almaya hazırlanmaktadır. Devrimci İşçi Partisi tüm dikkatini bu önemli sınıf muharebesine odaklamış ve tüm sosyalist hareketi de dikkatini buraya yöneltmeye, yerel seçimlerde bağımsız bir sınıf kutbu yaratmak için sınıf mücadelesinin zaferi için çalışmaya çağırılmaktadır. Sosyalist hareket düzen siyasetinin matematiğine teslim olmamalı, yüzünü kimlik temelinde "oy aldığı" kesimlere değil güç alması gereken sınıfa dönmelidir. Devrimci İşçi Partisi bu perspektifle tekil işçi mücadelelerinden MESS muharebesine sınıf mücadelelerinden güç almayı ve bu gücü yerel seçimlere taşımayı, yerel seçimlerde sermaye devletinin yerel yönetimlerini değil "işçi kentlere işçi başkanlar" diyerek işçi sınıfını ve emekçi halkı kazanmaya odaklanmayı önermektedir.

Türkiye'de siyasetin seçimlerden ibaret olmadığı açıktır. Sosyalistler genel seçimle yerel seçimler arasındaki 10 aylık süreye düzen partileri gibi genel seçimden çıkıp yerel seçimlere hazırlanma dönemi olarak bakamazlar. Tam tersine hayat işçi sınıfı ve emekçi halkın hâkim sınıflarla siyasi olarak karşı karşıya geldiği dolaysız mücadelelerle doludur. Cumhurbaşkanlığı, milletvekilliği, genel ya da yerel fark etmeksizin her seçimde hatta her önemli siyasal olayda işçi sınıfına dayanan, devletten, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir kutup inşası şarttır. Devrimci İşçi Partisi yaklaşan yerel seçimleri bu perspektifle ele almaktadır.

2023 seçimlerinden çıkan yeni iktidar işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik bir saldırı programını hâlihazırda ilan etmiş ve bu programı yürütecek bir sınıf savaşı kabinesi kurmuştur. Başında yine Erdoğan'ın bulunduğu yeni iktidarın, ekonomi ve işçileri başta olmak üzere kendi içindeki güç ilişkilerinde farklı bir kompozisyona gitmesi bir yanılsama yaratmamalıdır. Bu yeni iktidar sermayeden ve emperyalizmden yana, işçi sınıfı düşmanı ve yarı-askeri bir istibdad rejimi karakterini sürdürmektedir.

Genel seçimlerden sonra ilk işi halkın üzerindeki vergi yükünü arttırmak olan iktidar, kemer sıkma programını yerel seçimleri gözetken biçimde temposunu ayarlayarak uyguluyor. Gündemdeki asgari ücret zammı ne olursa olsun bu ücretin er ya da geç tekrar açlık sınırının altına düşeceğini ve işçi sınıfının daha büyük bir kesiminin asgari ücretli haline geleceğini biliyoruz. İşçi sınıfının bu açlık zincirini kırmasının tek yolu örgütlü mücadeledir. İşçi sınıfının örgütlü kesimleri açısından ise

stratejik önemde bir muharebe yaklaşıyor. Bu muharebe alanı işçi sınıfının ve sermayenin en örgütlü kesimlerini karşı karşıya getiren MESS sözleşmesidir. Patronlar bir yandan sefalet dayatmasını sürdürürken bir yandan da işçi sınıfının kazanılmış haklarına göz dikerek bir savaş ilan etmiştir. Metal işçileri de grev hazırlıklarına girerek bu daveti kabul etmiştir. **Erdoğan'ın yeni iktidarı eskiden olduğu gibi bir MESS hükümeti olduğunu göstermeye, sınıf muharebesinde patronlar safında yer almaya hazırlanmaktadır.**

İşte sömüren ve sömürülen sınıfların dolaysız biçimde karşı karşıya geleceği, işçi sınıfının yine dolaysız biçimde karşısında istibdad rejimini bulacağı bu muharebe, Türkiye siyasetinde bir ekmek ve hürriyet mücadelesini birleştirecek ve işçi sınıfını bağımsız bir siyasal kutup haline getirecek bir dinamığe sahiptir. Bu muharebede metal işçilerinin, yasaklara karşı grev hakkını grev yaparak savunması ve zafer elde etmesi sadece açlık ve sefalet dayatmasının kırılması anlamına gelmeyecek, aynı zamanda yerel seçimler de dâhil olmak üzere Türkiye siyasetinde işçi sınıfının, tüm emekçi halkın ve ezilenlerin etrafında birleşeceği bağımsız bir kutup olarak yükselmesinin koşullarını destekleyecektir.

Tüm bu sebeplerle **Devrimci İşçi Partisi tüm dikkatini bu önemli sınıf muharebesine odaklamış ve tüm sosyalist hareketi de dikkatini buraya yöneltmeye, yerel seçimlerde bağımsız bir sınıf kutbu yaratmak için sınıf mücadelesinin zaferi için çalışmaya çağırılmaktadır.**

Tüm seçimler gibi yerel seçimler de düzen siyasetinin türlü tuzaklarıyla doludur. Bu tuzaklardan kaçınmak için sosyalistler öncelikle siyasal sava-

şımı, yerini ve zamanını düzen siyasetinin dayattığı takvimin dışına çıkartabilmek zorundadır. Ve tabii ki düzen siyasetinin tuzaklarından kaçınmak için daha önce düşünülmüş olan tuzaklardan da ders çıkarılmalıdır.

2023 Cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerinde sosyalist hareket, Kılıçdaroğlu'nun adaylığı üzerinden Millet İttifakı'na destek politikası izleyerek son derece kötü bir sınav vermiştir. Seçimlerin ardından bu politikanın yanlışlığı tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Kılıçdaroğlu'nun (dolayısıyla Millet İttifakı'nın) baskıcı rejimden kurtulmak için tek seçenek olduğu iddiası, en başta Kılıçdaroğlu'nun Ümit Özdağ'la yaptığı gizli ve faşist protokolün ifşa olmasıyla çökmüştür. Dahası Millet İttifakı'nın CHP desteğiyle grup kuran İslamcıları AKP ile yeni anayasa için derhâl flört etmeye, İyi Parti ise MHP'nin yerini almak için koşar adım Erdoğan'a yaklaşmaya başlamıştır. Kılıçdaroğlu'nun (dolayısıyla Millet İttifakı'nın) emekçi halkın yaşadığı hayat pahalılığı, yoksulluk ve işsizlik sorunları açısından ehveni-şer olduğu iddiası seçimden sonra Millet İttifakı'nın tüm sabık bileşenleriyle Mehmet Şimşek'e destek vermesiyle birlikte çökmüştür.

Tüm bunlar, izlenen yanlış politikaya dair bir özleş-tiri için yeter de artar. Ancak böyle bir özleş-tiriye dair en ufak bir emare görülmemektedir. Daha da kötüsü halen CHP'ye "bize sağcı aday dayatmayın" diye dilekçeler yazılmaktadır. **Bunlara ek olarak 2023 seçimlerinden önce Kılıçdaroğlu'nun kaybetmesi durumunda faşizmin en karanlık biçimlerinden şeriat rejimine kadar türlü karanlık senaryoların hayata geçeceğini vazedenerin**

bugün il ve ilçe belediyelerini hatta muhtarlıkları kazanmaya odaklanması büyük bir çelişkidir.

Sosyalist hareket büyük çoğunluğu ile faşizmin, şeriatın geldiği, tek adam rejiminin derinleştiği kötümser senaryolardan sosyalistlerin/komünistlerin nasıl belediyeçilik yapılıcağını herkese göstereceği örnekler yaratmak hatta sosyalist belediyeler birliği kurmak gibi aşırı iyimser bir ruh haline adeta ışık hızıyla geçmektedir.

Sosyalistler elbette ki iddialı olmalıdır. Ancak sosyalizmin iddiası gücünü gerçeklerden alır. Mevcut siyasal sistemde yerel yönetimlerin kamulaştırma yetkisinin dahi son derece sınırlı, mevcut yetkilerinin merkezî iktidarın onayına tabi olduğu, belediyenin ihtiyaç duyduğu mali kaynağın merkezî iktidarın desteğine, borçlanmaya ya da özel sektör ihalelerine bağlandığı gerçeğini halktan gizleyerek ortaya konacak olan iddia temelsiz kalmaya mahkumdur. Yerel yönetimlerin sınırları ancak merkezî iktidarın gündemine alacak bir devrimci kitle seferberliği ile, en azından kayyım- lar olmak üzere bu seferberliğe karşı gerici hamlelerin nasıl püskürtüleceğini ortaya koyan bir perspektifle aşılabilir. Sözde sosyalist belediyeçilik projeleri ile değil!

Sosyalistler elbette ki iddialı olmalıdır. Ancak sosyalizmin iddiası gücünü işçi sınıfından alır. İşçi sınıfından oy almakla güç almak aynı şey değildir. Seçim sandığında işçinin karşısında çarşaf gibi bir oy pusulası ve üzerinde çok sayıda parti yan yanadır. Seçim kampanyalarında düzen partileri paranın ve sermayenin gücünü kullanır ve kaçınılmaz olarak öne çıkar. Çoğu zaman tanık olduğumuz gibi insanlar sınıf mücadelesinin gerçeklerine değil düzen siyasetinin

dayattığı matematiğe göre oy kararlarını vermektedir. Oysa grev alanlarında düzen siyasetinin matematiği yok olur, düzen partileri kaybolur. Sınıfın yanında olanla olmayan gece ile gündüz gibi birbirinden ayrılır. İşçi sınıfından güç almak isteyen grev alanında olmalıdır. İşçi sınıfından güç alanın sandıktaki oyu da artacaktır.

Sosyalist hareket düzen siyasetinin matematiğine teslim olmamalı, yüzünü kimlik temelinde "oy aldığı" kesimlere değil güç alması gereken sınıfa dönmelidir. Örneğin Kadıköy ve Çankaya'da iddialı olmak sosyalizmin işçi sınıfına yüzünü değil arkasını döndüğünü gösterir. Hopa'da ya da Dersim ve ilçelerinde iddialı olmak bir mücadele mirasının taşınması ise de bu miras yine Türkiye genelinde bir sınıf kutbuyla buluşmadığında sol bir kimlik siyaseti içine sıkışmaya mahkumdur. Defne'de, Samandağ'da, Arsuz'da iddialı olmak son derece anlamlıdır ama eksiktir. Düzen siyasetinden bağımsızlık iddiasındaki bir sosyalist hareket, depremi yıkıcı şekilde yaşayan diğer illerdeki partilere olduğu kadar, Hatay Büyükşehir Belediyesi'nde yıkımdan doğrudan sorumlu olan CHP'nin karşısına çıkmaktan kaçınmaz.

Devrimci İşçi Partisi bu perspektifle tekil işçi mücadelelerinden MESS muharebesine sınıf mücadelelerinden güç almayı ve bu gücü yerel seçimlere taşımayı, yerel seçimlerde sermaye devletinin yerel yönetimlerini değil "işçi kentlere işçi başkanlar" diyerek işçi sınıfını ve emekçi halkı kazanmaya odaklanmayı önermektedir.

Ertuğrul Oruç

Metal işçileri kazanırsa sağlık emekçileri de kazanır

Geçen ay köşe yazımızda TTB (Türk Tabipleri Birliği) Merkez Konseyi'ne kayımlı atanmasını protesto etmiş ve TTB'ye destek vermiştik. TTB, bir doktor örgütü olarak kurulmuş olsa da sağlıklı işçilerin ve emekçi halkın çıkarına yorumlanmış işçi sınıfı müttefiki bir meslek örgütüdür. TTB'ye göre sağlıklı olmanın koşulu yalnızca sağlık merkezine gidip muayene olduktan sonra ilaç alabilmek değil, aynı zamanda kötü şartlarda yaşamamak ve çalışmamaktır. MESS gündemi, yalnızca metal işçilerinin değil Türkiye'de çalışan işçi ve emekçilerin tamamını ilgilendiren, pek çok başka hakların yanında yaşama ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi yönünde çok önemli yeri olan bir mücadele gündemidir.

Memlekette gündem yoğun. Ancak çoğu yapay gündem. Bir de memleketin gerçek gündemleri var. Örneğin 2024'ün asgari ücret tespit gündemi böyle gerçek bir gündemdir. İktidar, patron sendikası ve Türk-İş yönetimini yanına alarak işçiye sefalet ücretini dayattı. Şimdi ise önümüzdeki gerçek gündem MESS gündemidir.

Sanayi işçilerinin sınıf mücadelesi içindeki stratejik önemi kapitalizmin başından beridir devam etmektedir. Türkiye için de bu tahlil aynen geçerlidir. Tarihî dönüm noktası hiç kuşkusuz Kavel grevidir. Grev hakkının yasak olduğu dönemde grev hakkını 1963 yılında yaptıkları grevle kazanan işçiler bir metal fabrikası olan Kavel'de çalışan işçilerdi. 12 Eylül darbesine kadar, işçi sınıfının ayakta olduğu yıllarda sanayi işçilerinin, özel olarak da metal işçilerinin yeri çok önemli olmuştur.

Keza yakın tarihimizden, "metal fırtına" olarak bilinen 2015 yılında gerçekleşen büyük fiilî metal grevleri örnek verilebilir. MESS ile yapılan görüşmeler tıkanınca metal işçileri greve çıkmış, grev dalga dalga fabrikalara yayılarak işgallere evrilmişti. İşçiler; patronları ve patron yalakası sendikacıları fabrikalarından kovmuştu. Esas önemli nokta: Tüm bu eylemler süresince memleketin gündemi işçinin gündemi olmuş, sadece metal işçilerinin değil tüm işçilerin gözü kulağı bu greve çevrilmişti.

Patron sendikası MESS'e bağlı metal fabrikalarında çalışan işçi sayısı 160 bin civarında olup Türkiye'de toplam ücretli çalışan sayısı ise yaklaşık 15 milyondur. Yani MESS fabrikalarında çalışan işçilerin, toplam çalışanlara oranı yaklaşık %1'dir. Sayılar yalan söylemez ancak sınıf mücadelesi sayılardan büyüktür. MESS gündemi o kadar kritik bir yerdedir ki iktidar, bunu doğrular şekilde greve gidilmemesi için daha şimdiden arka kapılarda tehditler savurmakta, greve gidildiğinde ise grevi yasaklamak için planlar yapmaktadır. Yerel seçimler öncesinde MESS gündemi iktidarın zayıf karnıdır. Metal işçileri bu zayıf karna olanca gücüyle yüklenmek için uzunca bir süredir çalışmalarını sürdürüyor. Onlar üzerlerine düşeni yapacaktır.

Özelde veya kamuda çalışan sağlık emekçileri de yeni yıla sefalet ücreti ile girdi. Sağlık alanında, kamuda grev hakkımız var ama yasal olarak tanınmamakta. Özelde ise toplu iş sözleşmesi yapacak sendikal örgütlülük bulunmadığı için grev hakkı kâğıt üzerinde kalmaktadır. Eylül ayındaki köşe yazımızda sağlık alanında grev hakkının Kavel işçilerinin yolundan gidilerek kazanılabileceğini yazmıştık. Bugün metal işçileri yeni Kavel'ler yaratma yolunda. Sağlık emekçileri, metal işçilerin kazanımlarından güç almak ve grev hakkını grevle kazanacağı mücadelelere girmek için bugün metal işçilerine MESS'e karşı mücadelelerinde elinden gelen desteği vermelidir.

İsveç'in NATO üyeliği Meclis komisyonundan geçti: Bunların hepsi NATO'cu!

26 Aralık Salı günü, İsveç'in NATO'ya katılım protokolü TBMM Dışişleri Komisyonu'ndan oy çokluğuyla geçti. Ocak ayında TBMM Genel Kuruluna gelmesi beklenen protokol, salt çoğunluk oyunu alırsa, İsveç'in NATO'ya üyeliği için Türkiye cephesinden bir engel kalmıyor.

Dışişleri Komisyonu'nda oylama öncesinde alınan sözlerde düzen partilerinin kimileri kendi meşrebine göre destek verdi, kimileri serh düştü. Komisyonadaki tüm tartışmalar, İsveç ve NATO'nun terörle mücadelede ne ölçüde Türkiye'nin yanında olduğuna, Türkiye'nin bu işten eline neler geçeceğine dairdi. İsveç'in kaç kişiyi Türkiye'ye iade ettiği, İsveç'in Türkiye'ye silah satışı, F-16'ların modernizasyonu, Biden'in verdiği sözler tartışılıp durdu. Nihayetinde AKP, MHP ve CHP vekilleri evet oyu verdi. İyi Parti ile Saadet-Gelecek Grubu ise hayır. Fakat bu hayır oyları NATO veya ABD karşıtlığıyla verilmiş oylar değil. İyi Parti Genel Başkanı Meral Akşener en yetkili ağız olarak İsveç'in NATO üyeliğini desteklediklerini söylemişti. Komisyonada AKP, MHP, CHP çoğunluğu sağlamıyor olsa kesinlikle onlar da kabul oyu verirdi. MHP'nin yerine göz diken İyi Parti fırsatçılık yaparak en milliyetçi biziz gösterisi yaptı. Saa-

det-Gelecek Grubu ise hayır oyunu Biden'in kişisel sözlerinin yeterli olmayışına, F-16'lar ve Avrupa Birliği üyeliği için somut adımların ortada olmayışına dayandırdı.

Komisyon'da itiraf (1): "NATO'nun genişlemesine kategorik olarak karşı değiliz"

CHP İstanbul Milletvekili Oğuz Kaan Salıcı komisyonada yaptığı uzunca konuşmada İsveç'in üyeliğinin onaylanması karşısında AKP üyelerinin Dışişleri Bakanlığının söylediklerinin aksine İsveç ve ABD'den yeterli adımların atılmadığını, 16 Kasım'da Dışişleri Komisyonu'nda ilk tartışıldığı gündün bugüne değışen bir durum olmadığını aktardı. Bu sözlerini ise şu itirafı noktaladı: "Bizim parti olarak şimdiki kadar NATO'nun genişlemesine dair kategorik olarak bir karşı çıkışımız hiç olmadı." Oğuz Kaan Salıcı uzun tiradını bu itirafı noktaladı, partisi de oylamada İsveç'in NATO'ya katılmasını, yani NATO'nun genişlemesini onaylamış oldu. CHP komisyonada NATO'culuk yaparken Genel Başkanı Özgür Özel ise "Deniz Gezmiş'le arkadaşlarının yaklaştığı gibi Filistin davası bizim davamızdır" diyordu. CHP'yi esas yansıtan tabii ki komisyonadaki

KUZEY ATLANTİK ANTLAŞMASINA İSVEÇ KRALLIĞININ KATILIMINA İLİŞKİN PROTOKOLÜN ONAYLANMASININ UYGUN BULUNDUĞUNA DAİR KANUN TEKLİFİ	
MADDE 1- (1) 5 Temmuz 2022 tarihinde Brüksel'de imzalanan "Kuzey Atlantik Antlaşmasına İsveç Krallığının Katılımına İlişkin Protokol"ün onaylanması uygun bulunmuştur.	
BAŞKAN FUAT OKTAY - Evet, madde üzerinde söz almak isteyenler?	Yok.
Maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Oy çokluğuyla kabul edilmiştir.	
Dolayısıyla muhalefetin de Cumhuriyet Halk Partisinin de "evet" oyu olarak... Öyle midir? Yani "Nasıl olduğunu ifade edin." dediniz.	
NAMIK TAN (İstanbul) - Başka türlü nasıl yapabiliriz?	
BAŞKAN FUAT OKTAY - "Nasıl kabul edildiğini söyleyin." dediniz ya. onun için dedim yani kayda geçsin demek istediniz diye düşündüm ben yani CHP'nin "evet" dediğini.	

tutumu. Deniz Gezmiş için söyledikleri ise laftan ibaret. Çünkü Deniz Gezmiş anti-emperyalist ve NATO karşıtıdır. O anti-emperyalist olduğu için Filistin'in davasını savunuyordu, Filistin davası için savaşmayı tüm dünya ve Türkiye halklarının anti-emperyalist mücadelesinin bir parçası olarak görüyordu. CHP ise ekran karşısında ikiyüzlü konuşmalar yapan Meclis'te en büyük NATO'cu kim yarışına katılıyor!

Komisyon'da itiraf (2): "Oyumuz Amerikan çıkarları için!"

AKP Gaziantep Milletvekili Ali Şahin de itiraf korosuna katılanlardandı. "Aslına bakarsanız şu anki süreç İsveç ile Türkiye arasındaki bir süreçten Amerika Birleşik Devletleri ile Türkiye arasındaki sürece evrilmiş durumda" diyen Şahin böylece meselenin Amerikan emperyalizminin çıkarları olduğunu

açık açık söylemiş oldu. Türkiye'nin NATO'da ne kadar büyük bir aktör olduğu ile övünen AKP, kendi müttefiklerinin silah modernizasyonu için bile kendilerine İsveç'in üyeliğini dayattığını unutturmaya çalışıyor.

Ali Şahin'in itirafı çok değerli. İsveç'in NATO'ya üyeliği meselesi özünde Amerikan emperyalizminin çıkarları, emperyalist sermayenin güvenliği meselesidir. NATO üyeliği söylendiği gibi bir güvenlik şemsiyesi değildir. Türkiye halkının boynuna vurulmuş zincirdir, en büyük güvenlik sorunudur. Düzen partileri NATO'nun genişlemesine "kategorik olarak" karşı değildir, hatta genişlemesini savunur. Türkiye işçisinin, emekçisinin çıkarı ise Türkiye'nin NATO'dan çıkmasında, NATO'nun yıkılmasındadır. Devrimci İşçi Partisi var gücüyle bunun için mücadele ediyor.

Meslek liseliler staj sömürüsüne son diyor!

Meslek liseleri öğrencilere belirli bir meslek dalında beceri kazandırarak, geleceğin nitelikli işçilerini yetiştiren eğitim kurumları olarak anlatılıyor. Meslek liselerinde öğrencilere mesleki beceri kazandırmak için yapılan en önemli uygulama ise meslek lisesi stajı. Ancak bu staj, gençlere mesleğini öğreten bir uygulama olmaktan çok, patronlara ucuz işçi çalıştırma fırsatı olarak sunuluyor.

Yasalara göre meslek liseli stajyer öğrenci haftada 3 gün, günlük en

fazla 8 saat çalışabilirken, işletmelerin çoğu bu iş saati sınırlamasına uymuyor. Meslek liseli öğrenciler çoğu işletmede yasa dışı şekilde uzun saatler ve hafta sonu dâhil haftada 5 güne kadar çalışabiliyor. Stajyerler birçok işletmede iş güvenliğinden de yoksun bir şekilde çalıştırılıyor.

Meslek lisesi öğrencileri staj süresince fabrikadaki normal bir işçi gibi çalışmalarına rağmen asgari ücretin üçte biri kadar maaş alıyor, hatta bundan daha düşük maaş veren birçok işletme de bulunuyor. Ayrıca

meslek lisesi stajyerlerinin staj süresi sigortadan sayılmıyor ve emekliliğe yansımıyor. Stajyerler yalnızca çok dar kapsamlı bir çiraklık sigortası ile çalıştırılıyor.

Staj sömürüsünün yanında meslek liselerindeki yetersiz derslik ve okul sayısı nedeniyle, kapasitenin çok üzerinde sayıda öğrenci bu okullarda eğitim görmek zorunda kalıyor. Meslek derslerinin niteliksizliği, üniversiteye hazırlık derslerinin sayısının az olması, okulların çok kalabalık olması gibi birçok sorun meslek liseli öğrencilerin geleceklerinin önündeki diğer engeller olarak duruyor. Meslek liselerinin bu sorunları birçok öğrenciyi eğitim hayatından kopmaya da itiyor.

İşçi sınıfının en genç üyeleri olan meslek liseliler tüm bu sorunların çözümünü için yarınlara beklemeden örgütlü mücadeleye girmelidir. Staj sömürüsünün ve diğer tüm bu sorunların son bulması ancak meslek liselilerin bir araya gelmesi ve mücadele etmesiyle olacaktır.

Latin Amerika

Faşizm, Arjantin işçi sınıfına savaş ilân etti!

Kasım'da seçilen ve 10 Aralık'ta görev başına geçen Arjantin Cumhurbaşkanı Javier Milei, devletin olanaklarını işçi sınıfını ezmek için kullanıyor. Neoliberalizmin artık klişeleşmiş "bireye hürriyetini iade etmek" ve "ekonomiyi devletin boğazlamasından kurtarmak" şiarıyla başlattığı sınıf saldırısının ilk adımı, koltuğa oturmasının üzerinden daha bir hafta geçmemişken Arjantin'in ünlü işsizler hareketi *piqueteros*'u ezmeye çalışmak oldu. Geleneksel olarak eylemlerinde yol keserek trafiği tıkayan *piqueteros*, bu eylem biçimini tamamen yasadışı kılan bir kararnameyle karşı karşıya. Milei, daha sonra 2023 yılı boyunca işe alınmış 5.000 devlet memurunu işten attı, diğer memurların ise performansının değerlendirileceğini duyurdu. İMF'ye yaranmak

için, ulusal para birimi peso'nun %50 değersizleştirilmesi de gündemde.

Arjantin'in emekçi halkının tüm bunlara cevabı ise 20 Aralık'ta başkent Buenos Aires'te yol kesmek de dahil büyük gösteriler düzenlemek oldu. Polis eylemcileri tek tek yürümeye zorlayarak eylemi etkisizleştirmeye çalıştı, ancak şehrin merkezindeki Plaza de Mayo meydanında on binlerin toplanmasını önleyemedi.

Polis baskısıyla kitleleri sindiremeyen Milei, bu kez hukukî ve ekonomik yöntemlere başvurdu. 26 Aralık'ta bizdeki KHK'ları andıran bir "mega-kararname" ile ekonomiyi büyük sermaye lehine dönüştürmeye girişti. 4.000 devlet çalışanının daha işten atılmasını, kira bedelleri üzerindeki kontrollerin kaldırılmasını, baş-

lıca sübvansiyonların ilgasını da içeren kararname, sınıf savaşının en çıplak biçimi niteliğinde. Parlamente'ye danışılmadan çıkarılmış bu kararname, burjuva devleti içinde bir siyasi kriz yarattı. Daha önce hükümette bulunan Peronistler kararnameyi anayasaya aykırı ilan etti, onlardan önce iktidarda bulunan ve Cumhurbaşkanı seçimlerinde Milei'ye destek olan sağcı Mauricio Macri ve partisi ise Milei'yi destekledi. Burjuvazinin belli başlı örgütleri ise kararnamenin arkasında durmakta söz birliği içinde.

Emekçi halk, bu kararnameye 27 Aralık'ta yine dev gösterilerle karşılık vererek mücadele etmekte kararlı olduğunu gösterdi. Ancak halkın tepkisi büyük çeşitlilik arz ediyor. Genelde Peronistlerin elinde olan sendika bürokrasisi, kararnamenin anti-demokratik

biçimine vurgu yaparak meseleyi bir demokrasi sorunu sınırlarına hapsediyor. Daha militan kesimlerden genel grev çağrıları yükseliyor, "yaşasın işçilerin birliği" sloganları atılıyor. Yıllardır süregiden enflasyon ve işsizlik belasına karşı Milei'ye büyük umutlarla oy vermiş kesimlerde ise hayal kırıklığı temelli, ne yöne gideceği belirsiz bir öfke hakim.

Bu durumda Arjantin'in güçlü ve devrimcilik iddiasındaki partilerinden oluşan Solun ve İşçilerin Cephesi – Birlik'e (FIT-U) çok iş düşüyor. Belli ki büyük gösteriler düzenlemek,

Milei'yi yolundan döndürmek için yeterli değil. Ancak seçimlerde ortak listeden aday göstermek haricinde bir birlik gösteremeyen FIT-U, polis terörüne karşı mahallelerde, işyerlerinde ise işgal ve grevlerde birleşik bir işçi odayı olmayı başarabilirse, Milei'nin (kendi tabiriyle) elektrikli testere operasyonu önlenbilir. Yapılması gereken, Milei'ye oy vermiş olsa da daha bir ayı geçmeden ikrah etmiş işçiyi de bu yönde politize ederek hep birlikte ekonomiyi felç etmektir. O zaman değil kararname, Milei'nin kendi dahi ortada kalmayabilir.

Avrupa

Ukrayna cephesi çökerken

2023'ün son günlerinde ABD, Ukrayna için yeni bir askeri destek paketi açıkladı. Bundan önceki paket Ekim ayında açıklanmıştı ve o tarihten beri geçirilmeye çalışılan ek yardım paketleri kongreye takılmıştı. Kısa süre önce açıklanan paket için kongre onayı gerekmiyor ama bundan sonra yapılması tasarlanan askeri yardımların kongreden geçmesi gerekecek. Son dönemde kongreye sunulan ek yardım paketlerinin reddedildiği, ABD seçimlerinin yaklaştığı ve Ukrayna savaşına destek konusunda ABD halkın tutumunun olumsuz yönde belirgin değişiklik gösterdiği bu dönemde, bu yardım paketinin sonuncu olması oldukça olası duruyor.

NATO'nun Ukrayna cephe-

sinde yolunda gitmeyenler sadece ABD ve AB yardımlarındaki kesintiler değil. Askeri teçhizat gelse dahi onları kullanacak eğitimli askerlerin bulunamaması çok daha büyük bir sorun. Bu sorunun çözümüne yönelik olarak Ukrayna'da yeni bir askere alma seferberliği için çalışmalar var. Bunun bir boyutu askere alma sürecini etkileyen kanun değişiklikleri. Örneğin eskiden askere alınma önünde engel olan tek gözde körlük, 7 cm'yi aşan tek bacak kısıklığı, çolaklık gibi fiziksel engellerin engel olmaktan çıkarılması, askere alma yaşının 27'den 25'e indirilmesi gibi değişiklikler için mecliste çalışmalar sürdürülüyor. Ukrayna savaş sırasında askere alma süreçlerinde sayısız sorun yaşadı, bunla-

rın başında gelen firar ve rüşvet yoluyla askerden kaçma öyle boyutlara ulaştı ki Ukrayna yanlısı Batı basını dahi bunları haber yapma zorunluluğu hissetmişti. Böyle koşullarda yeterli asker sayılarına ulaşabilmek için cezavlemlerinde kitlesel af ilan edilmişti, salıverilenler arasında iç savaş sırasında sivilleri toplu tecavülden sonra katlettiği video kayıtları ile ortaya çıkan bir taburun üyeleri de var. İşte Ukrayna'daki yeni seferberlik böyle kaygan bir zeminde gerçekleşiyor.

Savaşta başarısızlıklar ve savaş yorgunluğunun siyasi etkileri bir süredir su yüzüne çıkmış durumda. Bunların en başında ise Devlet Başkanı Volodimir Zelenskiy'in Ukrayna Ordusu Genelkurmay Başkanı Valeriy

Zaluzni ile yaşadığı halka açık polemik. Bu polemik doğrudan uluslararası basın aracılığıyla yapılması, örneğin Zaluzni'nin The Economist ile yaptığı sarsıcı röportaj, bu polemikle amaçlanan şeyin ne olduğuna dair bir şüphe de yaratıyor. Bu röportajda açıkça "koşullarda radikal bir değişiklik olmazsa savaşı kaybediyoruz" diyen Genelkurmay Başkanı, uluslararası kamuoyu-

nu hem savaşın gerçek gidişatına hem de bunun yaratacağı olası bir başkan değişikliğine hazırlıyor olabilir. Bu olasılık, kısa süre önce Zelenskiy'in The Times dergisi kapağında yaptığı yakarışı da daha anlamlı kılıyor: "Zafere benim dışımda kimse inanmıyor, hiç kimse!" Hâlâ NATO'nun ve emperyalizmin yenilmez olduğunu sananlar, Ukrayna'nın yaşadığı felaketten ders almalı.

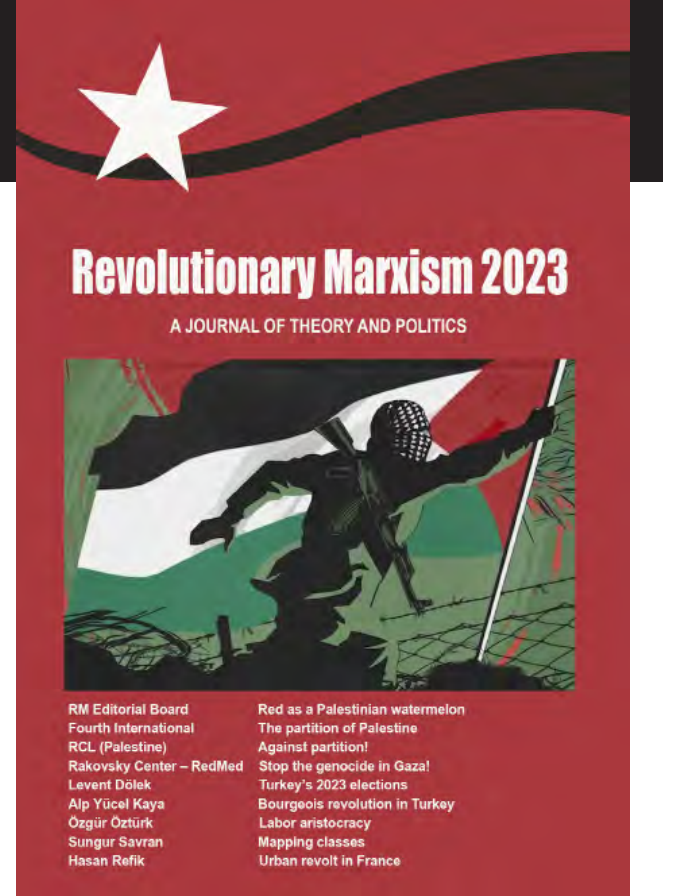
Devrimci Marksizm 2023'ü yeni sayıyla kapatıyor, 2024'ü yeni sayıyla açıyor!

Türkçe sayıları ile Türkiye'de, her yıl yayınlanan İngilizce edisyonu ile dünya çapında devrimci Marksizmin sesini duyurmaya çalışan *Devrimci Marksizm* dergisi 2023 yılının son günlerinde İngilizce edisyonunu (*Revolutionary Marxism 2023*) okurlarıyla buluşturdu. Bekleneceği üzere Filistin'de yaşanan Siyonist soykırım girişimini ele alan bir ana dosya ile çıkan 2023 sayısı, Filistin sorununa dair 1947 yılında yayınlanmış çok önemli bazı belgeleri tekrar kamuoyunun dikkatine sunarken, aynı zamanda süregiden Siyonist saldırı karşısında *Red-Med* ve Hristo Rakovski Sosyalist Merkezi imzasını taşıyan bir bildiriye de sayfalarında yer verdi. Bahsedilen iki tarihî belgeden

ilki Dördüncü Enternasyonal'in *Quatrième Internationale* adlı Fransızca yayın organında yayınlanan ve Stalinistlerin İsrail'in kuruluşunu destekledikleri bir ortamda Bolşevik anti-Siyonist geleneği sürdürerek buna karşı çıkan bir metin. İkincisi ise, yine Dördüncü Enternasyonal'in, bu kez Filistin seksiyonunun metni. İngilizce edisyon aynı zamanda Levent Dölek'in 2023 seçimleri üzerine analizini ve Alp Yücel Kaya'nın Türkiye'de burjuva devriminin izini sürdüğü önemli çalışmalarını da içeriyor. Yine bu sayıda, sınıf tahlilleri için çok önemli iki metnin de İngilizceleri yer alıyor: Özgür Öztürk'ün işçi aristokrasisini ve Sungur Savran'ın genel olarak sınıfların haritalanmasını

ele aldığı makaleleri. *Revolutionary Marxism*'in bu sayısının son makalesi ise Hasan Refik imzalı ve Fransa'da kent yoksullarının isyanına odaklanıyor.

Devrimci Marksizm'in 56. sayısı da Ocak ayı içerisinde okurlarıyla buluşmaya hazırlanıyor. İngilizce edisyondaki Filistin dosyasında yer alan yazıların Türkçe çevirilerine ek olarak, Devrimci İşçi Partisi 7. Kongresi'nde alınan Filistin kararını da içeren bu sayının ana dosyası ise, ölümünün 100. yılında çıkıyor olmasından dolayı Lenin yoldaşımıza ayrılacak. Her iki sayıyı da devrimci-marksizm.net adresindeki satış noktalarından ve satın alma linklerinden satın alabilirsiniz.

RM Editorial Board
Fourth International
RCL (Palestine)
Rakovsky Center – RedMed
Levent Dölek
Alp Yücel Kaya
Özgür Öztürk
Sungur Savran
Hasan Refik

Red as a Palestinian watermelon
The partition of Palestine
Against partition!
Stop the genocide in Gaza!
Turkey's 2023 elections
Bourgeois revolution in Turkey
Labor aristocracy
Mapping classes
Urban revolt in France

